EKİM

Bütün Ülkelerin Proleterleri, Birleşin!

TÜRKİYE KOMÜNİST İŞÇİ PARTİSİ Merkez Yayın Organı **Sayı: 230, Kasım 2002, 700.000 TL**

Seçimler sonrası yeni dönem

3 Kasım seçimleri öncelikle kitlelerdeki hoşnutsuzluk birikimini bütün açıklığı ile gözler önüne serdi. Amerikancı düzen partilerinin büyük bir bölümüyle ağır bir seçim yenilgisine uğraması bunun bir ifadesi oldu. Özellikle hükümet partilerinin karşı karşıya kaldığı sonuçlar, kitlelerin, yıllardır İMF direktifleri doğrultusunda izlenmekte olan emek ve halk düşmanı politikaları nasıl bir tepkiyle karşıladıklarını somut olarak ortaya koydu. Parlamentoyu oluşturan partilerin uğradığı bu hezimetin yanısıra seçimlere katılım oranının bir önceki seçime göre belirgin biçimde düşmesi, geçersiz oyların önemli bir oran tutacak düzeyde yükselmesi ise, kitlelerde seçimlere ve parlamentoya karşı büyüyen güvensizliğin yansımaları oldular.

Fakat oyların toplam dağılımı ve seçimlerin ortaya çıkardığı yeni parlamento bileşimi, kitlelerdeki bu hoşnutsuzluk birikiminin herhangi bir bilinçli yön ve yönelimden yoksun olduğunu da aynı açıklıkla ortaya koydu. Emek düşmanı, halk düşmanı, tümüyle emperyalizmin ve sermayenin istem ve çıkarlarına dayalı bir meclis bileşimini tasfiye eden 3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı yeni meclis, tüm bu açılardan eskisini aratmayacak bir yapı ve bileşimdedir. Yeni meclis, tıpkı önceli gibi, hükümet ve muhalefetiyle tam olarak işbirlikçi burjuvazinin hizmetindedir, aynı ölçüde Amerikancı, aynı ölçüde İMF'cidir. Yenisiyle eskisi arasındaki tek fark; bir önceki meclise pratikte aşırı bir Amerikan uşaklığı ile elele giden şoven milliyetçi karakter damgasını vuruyorken, yenisinin aynı aşırı Amerikancılığı bu kez Tayyip'in AKP'si şahsında belirgin bir dinsel gericilik kimliği ile bütünleştirmesidir.

Burada dikkate değer olan nokta, 3 Kasım seçimleriyle yeni parlamentoya girmeyi başaran partilerin eskilerin izlediği politikadan farklı bir politikayı kitlelere vaadetmeden bu sonucu elde edebilmeleridir. Ne AKP ne de CHP Amerikancı kimliklerini gizlememişler, uygulanmakta olan İMF programına karşı çıkmamışlar, dahası onu daha iyi ve etkin biçimde uygulayacaklarını bile söyleyebilmişler, Irak'a karşı hazırlanmakta olan Amerikan savaşına karşı tek kelime etmemeye özel bir özen göstermişlerdir. Fakat bütün bunlara rağmen her ikisi de tüm bu politikalardan dolayı öteki partilerden kopan kitlelerin oy desteğini kendilerine çekmeyi başarabilmişlerdir. Bu önemli olgu, kitlelerin dar bir kesimi dışında kalan büyük çoğunluğunun seçimlere yansıyan tepki ve öfkelerinin sözü edilebilir bir bilinç öğesinden yoksun olduğunu gösterir.

Sınıf mücadelesinde gerileme ve 3 Kasım seçimleri

Son yılların sınıflar mücadelesi tablosu ışığında ele alındığında 3 Kasım'ın ortaya çıkardığı bu sonuç şaşırtıcı da değildir. '90'lı yılların ortalarından beri sınıf ve kitle hareketi kendini yinelemekten ibaret bir kısır döngünün içindedir. Sınırlı kesimleri kapsayan kitle eylemliliği ne

daha geniş kesimlere yayılabilmekte, ne de artık bizzat eyleme katılan kitlelerin kendisine bıkkınlık verir hale gelmiş belli biçimlerin dışına taşabilmektedir. Zaman zaman bunu aşmaya yönelik durumlar belirmekle birlikte ('99 yazında, tabandan gelen ve 17 Ağustos depremini önceleyen büyük işçi hareketliliği örneğinde olduğu gibi), devrimci önderlik müdahalesinin aşırı cılızlığı ve sendika bürokrasisinin başarılı manevraları koşullarında, bu olanakların heba edilmesiyle sonuçlandı ve kitle hareketi yaşadığı kısır döngüyü parçalayarak kendini aşmak gücünü bir türlü gösteremedi.

Bu başarılamadığı sürece toplumsal atmosferde ve giderek geniş kitlelerin eğilim ve tercihlerinde belirgin bir değişiklik beklemek de hemen hemen olanaksızdır. Bu son on yılın en önemli sorunu olarak süregelmektedir. Emekçi kitlelerin ileri kesimlerinin eylem gücü ve yeteneğinin süregelen kısırlığı ile büyük çoğunluğu oluşturan geri kesimlerinin genelleşen pasif tepkisinin kendine ilerici bir yön bulamaması arasında kopmaz bir ilişki vardır. Bu ilişki kavranmadığı sürece olup bitenlere akıl erdirmek olanaklı olmaz. Seçim çalışmasıyla ve parlamenter hedeflere dayalı seçim bloklarıyla bu durumu değiştirebileceğini sanan reformist solun görmezlikten geldiği temel önemde gerçek işte budur. İşçilerin ve emekçilerin gündelik mücadelelerle başlayan, giderek politik bir zeminde yaygınlaşan ve zaman içinde dinamik bir seyir izleyen mücadeleleri olmadıkça, bugünkü gerici, kitlelerin geniş katmanlarını edilgenliğe ve kendi tepkilerini en geri ve bilinçsiz biçimler içinde dışa vurmaya yönelten toplumsal atmosferi darbelemek de olanaklı olmayacaktır.

28 Şubat ve dinsel gericilik için uygun toplumsal ortam

Kitle hareketi iki seçim arası dönemde herhangi bir somut ilerleme kaydedemediği gibi durumu daha da kötüleştiren gelişmelerle de yüzyüze kalındı. Bunlardan ikisi özellikle önemlidir. Bunlardan ilki, sendika ağalarının ve düzen solunun da marifetiyle emekçi kitlelerin ilerici kesimleri için tam bir tuzağa dönüşen ve onları sözümona "irticaya karşıtlık" adına düzene yedekleyen 28 Şubat müdahalesiydi. İkincisi ise kitlelerin en ileri kesimleri ile solun herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eğiliminde olan grupları üzerinde yıkıcı/tasfiyeci etkiler yaratan Kürt teslimiyeti oldu.

3 Kasım seçimleri bir kez daha somut olarak gösterdi ki, 28 Şubat müdahalesi dinci partiyi destekleme eğilimindeki kitleleri bu tavrından alıkoyan herhangi bir etkide bulunmamış, fakat yalnızca kitlelerin ilerici kesimleri için hala da kurtulamadıkları bir tuzağa dönüşmüştür. Ordu eksenli bu gerici manevranın kitlelerin bilinci ve mücadelesi üzerindeki yıkıcı etkisi bundan da öteyedir.

Bilindiği gibi, 28 Şubat sonrası dönem aynı zamanda solun devrimci kesimlerine karşı sistematik saldırıların yoğunlaştırıldığı, kitle hareketinin aldatıcı manevralar kadar sert önlemlerle de dizginlendiği, kendini düzenin meşruiyetine uyarlamaya çalışan işçi ve emekçi eylemlerinin sonuçsuz bırakıldığı bir dönem oldu. Fakat bu aynı dönemde, özellikle de ağır krizle karakterize olan son üç yılda işsizlik, yoksulluk, hayat pahalılığı, gelir dağılımındaki aşırı adaletsizlik had safhalara ulaştı. Yaşam ve çalışma koşulları hızlı ve aşırı ölçülerde ağırlaşan, fakat buna hak arama mücadeleleriyle karşı koyamayan kitlelerin, bu çaresizlik ruhhali ve edilgenlik ortamında pasif tepkilerini geriye dönük olarak sergilemeleri kaçınılmazdı.

Aşırı sömürüyle elele giden aşırı baskı koşullarının kitleleri edilgenlik içinde bir çaresizliğe, böylece dine ve dinsel gerici akımlara yönelttiğini somut olarak 12 Eylül dönemi üzerinden biliyoruz. 28 Şubat sonrası da bunun kendi koşulları ve sınırları içinde yeni bir versiyonu oldu. Bir yandan emekçi kitlelerin yoksulluğun ve perişanlığın girdabına itildiği, fakat hak arama mücadelesinden de binbir yolla alıkonulduğu; öte yandan ise solun ya ezildiği ya da demokratik hak ve

özgürlükler için bile mücadeleye girişmekten geri duracak ölçüde terbiye edilip uysallaştırdığı bir toplumsal ortam, neredeyse kendiliğinden bir biçimde, gerici akımların boy vermesi için verimli bir toprağa dönüştü.

Buradan bakıldığında, sosyal ve siyasal haklar bakımından emekçi kitlelere hemen hiç birşey vaadetmeyen Tayyip AKP'sinin başarısı daha kolay anlaşılır. Hele bir de bu parti, bir yandan emekçileri bu duruma düşüren düzenin egemen odakları karşısında "mağdur"u başarıyla oynamış; öte yandan ise Türkiye'nin iç siyasal yaşamına yön vermekte büyük olanaklara sahip ABD emperyalizminin tam desteğini almışsa. Olayların somut olarak da gösterdiği gibi, ABD desteği almak çok geçmeden Türkiye'nin işbirlikçi büyük sermaye çevrelerinin de desteğini almak, hiç değilse onlar tarafından hayırhah bir tutumla karşılanmak anlamına gelir. Erken bir tarihten itibaren bizzat TÜSİAD'ın inisiyatifiyle kendini muhtemel bir AKP iktidarına hazırlayan işbirlikçi sermaye çevreleri onun karşısına da "laikliğin güvencesi" olar CHP'yi koydular. Böylece kitlelerin geri kesimleri AKP ve ileri kesimleri ise önemli ölçüde CHP üzerinden denetim altına alınmak istendi. Sonucun pek de başarısız olduğu söylenemez.

Kürt hareketinin yenilgisinin yıkıcı/tasfiyeci etkileri

Sınıf ve kitle hareketi üzerinde geriletici bir rol oynayan ve toplumsal atmosferi gericilik lehine ağırlaştıran ikinci gelişmeye, Kürt hareketinin büyük tarihi yenilgisine geliyoruz. O güne kadar sınıf ve kitle hareketini bir başka yönden sınırlamış olan Kürt hareketinin utanç verici teslimiyeti, bunun toplumsal ortama ve özellikle de sol harekete etkisi, sınıf mücadelesi dinamiklerine bir başka önemli darbe oldu. Kürt hareketinin teslimiyeti burjuvaziye ve yönetenlere büyük bir özgüven kazandırdı ve devrimci hareketi ezip etkisizleştirmek üzere onları daha pervasız davranışlara yöneltti. Hücre saldırısının bu dönemde gündeme getirilmesi ve vahşete varan acımasız bir kararlılıkla uygulamaya konulması bir rastlantı değildir.

Bu gelişmenin o güne kadar herşeye rağmen devrimcilik iddiasında tutunmaya çalışan küçük-burjuva sol gruplar üzerindeki tahrip edici etkisi yeterince açıktır. Devrime olan inançlarını ve buna bağlı olarak özgüvenlerini zaten önemli ölçüde yitirmiş olan bu gruplar, bir yandan dayanaktan yoksun abartılı umutlara konu ettikleri bir hareketin iç karartıcı akibeti, öte yandan ise devletin fiziki ve moral açıdan tam bir tasfiyeyi hedefleyen sistematik saldırıları karşısında güçten düşüp her türden savrulmalara açık hale geldiler. Kitle hareketinin gerçek ihtiyaçlarından ve devrimci bir kitle hareketi geliştirmenin sorunlarından giderek daha çok koptular ve böylece yeni bir tasfiyeci girdabın içine sürüklendiler. Bu durum içlerinde bazılarını fiziki tasfiyeye, ötek bazılarını reformist kampa tutunarak ayakta kalmaya yöneltti. Bu sonuç ise doğal olarak sınıf ve kitle hareketine devrimci müdahalenin imkanlarını daha da zayıflattı ve sınıf mücadelesinin olumlu gelişim seyrini çelen bir başka etken oldu.

Yeni meclis işbirlikçi burjuvazi ve emperyalizmin hizmetinde

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı parlamento tablosuna dönelim. Sahnede iki parti var; tek başına hükümet partisi AKP ve tek başına muhalefet partisi CHP. Daha en baştan bellidir ki, temel iktisadi, sosyal ve siyasal sorunlar sözkonusu olduğunda mevcut meclis gerçekte tek partiden oluşmaktadır. Bu açıdan AKP ile CHP arasında esasa ilişkin hiçbir fark yoktur. İkisi de işbirlikçi büyük burjuvazinin çıkar ve ihtiyaçlarını herşeyin üzerinde tutmaktadır, ikisi de aşırı Amerikancıdır, ikisi de aynı ölçüde İMF'ci, aynı ölçüde emek ve halk düşmanıdır. Bu konuda aralarında ton farkı bile yoktur. Yeni meclisin bu iki partisi işbirlikçi büyük burjuvazinin ve emperyalizmin, özellikle de Amerikan emperyalizminin çıkar ve

ihtiyaçları neyi gerektiriyorsa el ve gönül birliği halinde onu yapacaklardır. Deniz Baykal'ın hükümetle uyumlu bir muhalefet çizgisini "yeni siyaset tarzı"nın gereği olarak sabah akşam övünme konusu yapması gerçekte bunun kabulü ve itirafından başka bir şey değildir. (İkiyüzlülüğe ve aldatmaya dayalı kokuşmuş burjuva politikasının bu gedikli aktörü zorunluluktan doğan bir tutumu böylece "yeni siyaset tarzı"nın bir erdemi gibi yutturmaya kalkmaktadır.)

Bu çerçevede yeni hükümetin ve meclisin uygulayacağı program, temel çizgileriyle bir önceki hükümetin ve meclisin tek parti halinde uygulaya geldiği programın kendisi olacaktır. Ekonomide İMF reçeteleri, siyasette çerçevesi MGK'da generaller tarafından çizilen karar ve uygulamalar, dış siyasette ise ABD emperyalizminin çıkar ve ihtiyaçları, bu programın ana çerçevesini vermektedir. Yeni hükümet ve meclisin bu alanda eskisinden farkı, bu çerçeveyi yeni duruma ve ihtiyaçlara uydurmaktan ibaret kalacaktır.

Meclisin ilk icraatları hükümet partisiyle muhalefet partisi arasında göze batan ölçülerdeki uyumu şimdiden gözler önüne sermektedir. Bunu gölgeleyecek tek alan, hükümetin çok geçmeden kendini hissetirecek "irticai" girişimleri ile CHP'nin buna karşı "laik rejim" bekçisi olarak ortaya koyacağı muhalefet olacak. Bu gerçekte muhalefet partisi olarak CHP'nin tek muhalefet malzemesi, kitleleri aldatmaya ve seçmen desteğini korumaya yönelik tek manevra alanıdır da.

Fakat burada sorun CHP'den de öteyedir. Bu gerçekte düzen bekçileri ile AKP arasındaki bir potansiyel gerilim alanıdır ve bununla kitleler bir kez daha yapay bir kamplaşma içinde aldatılmaya, böylece düzen kanalları içinde tutulmaya çalışılacaktır. Yine de bu alandaki sorunların sökün etmesi ve düzen bekçileri tarafından bir gerilim alanına çevrilmesi için, AKP hükümetinin büyük burjuvaziye ve emperyalizme yoğun bir hizmetler serisinin ardından yıpranacağı bir zaman evresini beklemek gerekecek. Şimdilik AKP'nin tek başına hükümeti bir handikap değil, bulunmaz bir olanaktır. Emperyalizm ve işbirlikçi burjuvazi için olduğu kadar "laik" sermaye düzeninin gerçek bekçileri için de.

ABD emperyalizmi hesabına Irak'a karşı savaş

Yeni hükümet ve meclisin emperyalizme kölece uşaklığa ve İMF'nin sosyal yıkım programına kalınan yerden devam edeceğini söyledik. Buna iki noktayı ilave etmek durumundayız. İlkin, İMF programı geçmişi aşan bir katılıkta uygulanacak; gerek borç çevriminin gerekleri, gerekse AKP'nin kendini emperyalizme ve büyük sermaye çevrelerine beğendirme kaygısı kaçınılmaz olarak bu sonucu doğuracak. İkinci olarak ise Türkiye ABD emperyalizmi hesabına Irak'a karşı savaşa katılacak.

İlkinin ilk işaretlerini, zaten hiçbir zaman uygulanmayan "mali milad"ın tümden kaldırılması, özelleştirmelerin hızlandırılması ve yeni iş yasasının tam da büyük sermaye çevrelerinin istemleri doğrultusunda gündemleştirilmesi üzerinden şimdiden görmek mümkün. İkincisi ise özel bir kanıt gerektirmiyor; seçimler sonrasında AKP yöneticileri defalarca ABD hesabına savaşa girmeye duydukları eğilimi kabaca dışa vurdular. Kitlelerin dini duyguları ve hassasiyetlerinin istismarına dayalı bir kimlik üzerinden siyasette güç olmaya çalışan AKP takımının en belirgin özelliği, islamcı kimlikten de önce aşırı Amerikancılığıdır. Onlar bu konuda, Amerikan emperyalizmine uşakça sadakatiyle ünlenen kendilerinden önceki hükümeti de aşacaklar ve kendi uşaklıklarını ABD hesabına emperyalist savaşa katılmakla taçlandıracaklar.

Fakat onları bu alanda bu denli rahat ve pervasız davranmaya iten elbetteki bu doğrultudaki tercihin artık devlet katında da kesinleşmiş bulunmasıdır. Bu olmasaydı eğer, Türkiye'yi ABD hesabına savaşa sokmak gibi temel önemde bir adıma kalkışmak onların boyunu fazlasıyla aşardı. (Tayyip seçimler sürecinde "bu konuyu orduya soracağız" diyordu, sorup öğrenmiş

olmalı ki konuya ilişkin olarak artık olur olmaz konuşuyor). Bir yandan borç köleliği üzerinden ABD'ye itiraz edecek olanaklardan yoksunluk, öte yandan ABD'nin bağımsız bir Kürt devleti kartını başarıyla oynayarak yarattığı gerici kaygılar, devlet ve ordu katında zaten cılız ve inandırıcılıktan yoksun olan itirazların da sonunu getirmiş bulunuyor. Türk devleti, ülke toprakların boydan boya ABD için bir savaş üssü haline getirmenin ötesinde, ABD hesabına Irak'a karşı emperyalist savaşa bizzat katılacaktır, bu hemen hemen kesindir.

Bu durum, İMF güdümlü kriz reçetelerinin işçi sınıfı ve emekçiler için yarattığı ağır iktisadi ve sosyal yıkıma yeni dönemde bir de savaşın yıkımı ve faturasının ekleneceği anlamına gelmektedir. Ortada hiçbir neden yokken, salt Amerikan dayatmalarının bir sonucu olarak ülkenin bir savaş macerasına sürüklenmesi, yaşanmakta olan krizi boyutlandıracak ve savaşın çok yönlü faturası kitlelerin bugünkü hoşnutsuzluğuna yeni boyutlar ekleyecektir. Afganistan'da işgal gücü olarak bulunmanın ardından şimdilerde bir de böyle bir savaşın içine girmenin, dahası, ABD'nin savaşlar zincirine bu denli dolaysız biçimde angaje olmanın gündeme getireceği yeni yükümlülüklerin, bu çerçevde muhtemel yeni savaşların bugünden kestirilemeyecek etkileri de düşünüldüğünde, ekonomik krizin ve borç köleliğinin Türkiye'yi içerde ve dışarda nasıl bir batağın içine sürüklediği daha iyi görülür.

Türkiye her açıdan daha ağır bunalımlarla, daha derin çalkantılarla yüzyüze kalacağı bir evreye doğru yol alıyor.

Devrimci çıkış ihtiyacı ve solun tablosu

Krizler içinde debelenen ve bunun çok yönlü faturasını acımasızca emekçilere ödeten, böylece emekçi kitlelerin hoşnutsuzluğunu ve bir çıkış arayışını zaman içerisinde daha da büyüten bir düzen gerçeği var bugün orta yerde. Kitlelerin hoşnutsuzluğu ve arayışı her seferinde bir başka düzen içi alternatife yönelmekte, fakat bu kısa süre içerisinde büyük hayal kırıklıklarına dönüşmekte ve yeni arayışlar gündeme gelmektedir. Olayların bu gidişatı karşısında devrimci bir çıkış ve çözüm alternatifinin taşıdığı olağanüstü önem özel bir açıklama gerektirmeyecek denli açıktır.

Böyle bir tarihi çıkış ve çözüm yolunun temsilcisi olmak iddiasındaki bir parti ya da hareketin en temel özelliği, kurulu düzeni her bakımdan aşmış bir devrimci konum ve kimliğe sahip olmak olmalıdır. Bu elbette kendi başına yeterli değildir, fakat olmazsa olmaz koşuldur. İdeolojisiyle, programıyla, taktiğiyle ve örgütsel varlığıyla düzen karşısında devrimci bir kimlik ve konuma sahip olmayanların düzene karşı devrimci bir alternatif olma, devrimci çıkış ve çözüm yolunu temsil etme iddiaları her türlü dayanaktan ve ciddiyetten yoksun bir iddia olmaktan öteye gidemez.

Burada bu hatırlatma kuşkusuz boşuna değildir. Türkiye solunun geniş kesimleri seçimler vesilesiyle ve hala düzenin çözümsüzlükleri karşısında bir alternatif oluşturma ihtiyacı üzerinde tartışıp durmakta, fakat alternatif oluşturmaktan sözettikleri bu aynı düzenin gerçekte ne kadar dışında durdukları gibi temel önemde bir sorundan da görüş birliği halinde özenle uzak durmaktadırlar. Bu bir bilgisizlik değil fakat tümüyle bir ikiyüzlülük, bir ilkesizlik ve ideolojik çürüme durumudur. Herkes gerçekte herşeyi çok iyi bilmekte; fakat bir kesim Kürt halkının ulusal hassasiyetlerinden doğan bir oy potansiyelini parlamenter hayallerine ve hesaplarına dayanak yapmak, destekçi konumundaki öteki bir kesim ise böylece elde edilecek başarıdan solculuk adına teselli bulmak kaygısıyla susmaktadır.

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı bu sol hareket tablosu hazin olmaktan öteye ibret vericidir. Birbirini izleyen yenilgilerin ürünü tasfiyeci süreçler içerisinde devrimci kimliğini çoktan tüketmiş, herşeyiyle düzenin icazetine

sığınmış bazı liberal sol çevreler (EMEP, SDP vb.) ile; AB'ciliği kimlik haline getirmiş ve Amerikan emperyalizminin bölgeye müdahalesinden bile yarar umacak kadar sol değerler ve kaygılardan kopmuş bir Kürt hareketinin salt parlamenter hesaplar ile kurdukları ilkesiz bir reformist blokun solun geriye kalan önemli bir kesiminde yarattığı aşırı heyecan, bir tükenmişlik tablosunun yansımasından başka bir şey değildir.

Parlamenter budalalık görünümündeki bu kollektif ikiyüzlülük tablosunu daha iyi anlamlandırabilmek için soruna bir de düzen cephesinden bakalım.

Devletin "ılımlı sol" yaratma alanındaki belirgin başarısı

Çifte yenilginin '80 öncesinin devrimci akımlarında yarattığı köklü kimlik değişimini, ehlileşip uysallaşarak düzenin icazetine sığınma tutumunu dikkatle izleyen ve '90'ların ortasında devletin gizli fakat gerçek anayasası sayılan "Milli Siyaset Belgesi"nde kayda geçiren düzen bekçileri, doğaldır ki herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden kesimlere ilişkin olarak da bu deneyimden gerekli sonuçları çıkarttılar. Herşeye rağmen devrimcilikte ısrar eden ya da bu çizgide tutunmaya çalışan akımlara yöneltilen sistematik baskı ve terör, bunun bir uzantısı olarak gündeme getirilen hücre saldırısı, tümüyle bununla, çıkarılan bu sonuçlarla bağlantılıdır. Devlet devrimci akımları fiziken tasfiye olmak ya da düzenin icazetine sığınarak ehlileştirilen solun ("Siyaset Belgesi"nin deyimiyle "ılımlı sol"un) bir parçası haline gelmek alternatifleriyle yüzyüze bırakmak bakışaçısıyla hareket etti.

"Ilımlı sol" yaratma hedefi, '60'lı yıllarda düzenin icazet sınırları içinde ve dolayısıyla ılımlı bir çizgide ortaya çıkan, fakat zamanla gerek dünyadaki gelişmelerin gerekse içerdeki sosyal mücadelelerin etkisi altında devrimcileşen ve '70'li yılların yükselişi içerisinde önemli bir güç haline gelen devrimci hareketi, bu kimliğinden arındırmak ve yeniden düzenin uysal bir uzantısı haline getirmek hedefinden başka bir şey değildi. Bu süreç gerçekte 12 Eylül'ün ezme harekatıyla başladı ve aradan geçen 20 yılın ardından düzenin elde ettiği başarıyı 3 Kasım seçimlerindeki sol hareket tablosu tüm açıklığı ile gözler önüne serdi.

Sonuç, düzen bekçilerinin arzuladığı "ılımlı sol"un yeni kesimleri kapsayarak büyümesidir. Geleneksel solun büyük bir bölümünün ideolojik ve moral alanda devrimci geçmişle son bağlarını da köklü bir biçimde koparıp atması, yeniden '60'lı ilk yılların burjuva parlamenter hayallerine dönmesidir. Geçtik devrim hedefinden demokratik hak ve özgürlükler uğruna verilmesi gereken bir mücadelenin asgari gereklerinden bile özenle geri duran; devletin hassasiyet gösterdiği siyasal sorunlara değinmekten özenle kaçınan; asgari bir anti-emperyalist duyarlılık bir yana seçim bildirgelerinde emperyalizmi kavram olarak bile anmaktan kaçınan; parlamentoya kapağı atmak uğruna her türlü ilkesizliği mübah gören, tümüyle anayasal düşler ve değişimler peşinde ilkesiz ve omurgasız bir reformist seçim bloku karşısında gösterilen aşırı heyecan başka ne anlama gelir ki?

Bu gerici oportünist cereyan daha dün devrimcilik iddiası taşıyan bazı akımları doğrudan etkisi altına almış (böylece tasfiyeci liberal cephe yeni katılımlarla genişlemiş), hala bu iddiayı taşıyan öteki bazılarını ise utangaç destekçisi haline getirmiştir. Devrim umutları kırılmış, sıradan bir devrimci mücadele için bile güçleri çoktan tükenmiş parti, grup, çevre ve kişilerin umutla sarıldıkları ilkesiz reformist blok, gerçekte devletin 12 Eylül saldırısıyla hedeflediği ve "Siyaset Belgesi"yle bir "milli" hedef haline getirdiği "ılımlı sol" yaratma politikasının somut başarı tablosundan başka bir şey değildir.

Bu, reformist ve parlamentarist yoldan koparak devrim yolunu ülküleştirmek gibi son derece önemli bir tarihi rol oynayan '71 devrimcilerinin açtığı yoldan tümüyle kopmak, bu tarihi mirasa ihanet etmek, düzenin icazetine uyarlanmış bir solculuğu kimlik haline getirmek demektir. Bu, '60'lı yıllardan itibaren sosyal mücadelelerin

uygun ortamında edinilmiş ve biriktirilmiş tüm ideolojik ve moral kazanımların terkedilmesi demektir.

Sonu gelmeyen bunalımlarla boğuşan ve bunalım ortamında kitleler önünde devrimci çıkış ve çözüm yolunu temsil etmenin ne demek olduğunu da çok iyi bilen burjuvazi, onun adına ülkeyi yöneten düzen bekçileri, devrimci akımları ezme çizgisiyle tam da bu sonucu elde etmek istiyorlardı. Yapısal karakterdeki zincirleme bunalımlara çare bulamayanlar, bunalım ortamında tehlike oluşturabilecek devrimci akımı bertaraf etmenin çaresini pekala bulabilirlerdi. Yenilgilerin ilk sonuçları çoktan görülmüş tasfiyeci etkileri, '89 çöküşünün yarattığı özel tarihi ortamın elverişliliği, sınıf ve kitle hareketinin henüz kendini bulamamış olması olgusu vb. etkenler onları bu konuda fazlasıyla cesaretlendirdi ve doğrusu çabaları fazlasıyla da sonuç verdi. İdeolojik olarak çürümüş, politik ve örgütsel olarak düzenin icazet sahasında kendisini hapsetmiş bir sol hareket (büyük bölümüyle '70'li yılların devrimci-demokrat akımlarından arta kalan bir tortu!), bu alandaki başarının somut bir tablosu olarak durmaktadır bugün orta yerde.

TKİP konum ve misyonunun bilincindedir

Türkiye'nin sürüklenmekte olduğu ağır toplumsal bunalım ve solun 3 Kasım seçimleri üzerinden yansıyan tablosu ışığında ele alındığında, TKİP'nin temsil ettiği konum ve kimlik, bu konum ve kimliğin seçim sürecindeki somutlanışı apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır. Burada sözkonusu olan niceliğin boyutları değil, fakat konum ve tutumun ilkesel ve ideolojik niteliğidir. Devrimci kimlik sözkonusu olduğunda aslolan budur ve bunu korumak, güçlendirerek sürdürmek iradesinin gösterilebildiği yerde, öteki herşey zamanla bunu tamamlayacaktır.

Reformist cereyana karşı TKİP şahsında ortaya çıkan bu belirgin konum ve tutum farklılığı kadar yeni katılımlarla güçlenen reformist solun seçimlerdeki tablosu da hiçbir biçimde rastlantı değildir. Devrim hedefi ve sosyalizm davası konusunda samimiyetini koruyan her devrimci dönüp komünist hareketin ilk çıkış anından itibaren ortaya koyduğu sol hareket değerlendirmelerine yeniden bakmalıdır. Bunu yaptığında açıkça görecektir ki, solun bugünkü tablosu temel çizgileriyle daha o günden açıkça öngörülmüştür. Hiç de kehanetle değil fakat tümüyle yenilgiyi izleyen bir muhasebe döneminde sol hareketin ideolojik ve sınıfsal açıdan bilimsel bir çözümlemeye tabi tutulması sayesinde.

Kendini yenilginin dersleri ışığında ileriye doğru, daha da somut olarak, marksist-leninist dünya görüşü ve işçi sınıfı devrimciliği çizgisinde aşamayan her sol parti ya da akımın ya zamanla yok olup gideceği ya da o günkü devrimci kimliğini bile koruyamayarak zamanla liberalleşip düzenin icazetine sığınacağı tespiti ve uyarısı, bu değerlendirmeleri baştan başa kesen bir ortak çizgidir. Aradan geçen 15 yıllık sürecin sol hareket tablosu bunu somut olarak doğrulamış bulunmaktadır.

Fakat o zamanlar bu değerlendirmeyi ortaya koyanlar, temsil ettikleri yeni ideolojik-politik çizgi şahsında (ki o zamanlar başkaca da bir şeyleri henüz yoktu) Türkiye devrimci hareketinin geleceğini temsil edecek, bu sayede geçmişin devrimci mirasını ve kazanımlarını da yeni bir düzeyde, marksist-leninist dünya görüşü ve işçi sınıfı devrimciliği çizgisinde koruyup geliştirecek yeni bir hareketin doğduğu iddiasını da taşıyorlardı.

TKİP şahsında bu iddia da ete-kemiğe bürünmüş, bütün açıklığı ile doğrulanmıştır. TKİP'nin önünde bulaşıcı bir cereyana dönüşen tasfiyeci akım karşısında geçmişin devrimci mirasını daha büyük bir güç ve kararlılıkla savunmak ve Türkiye'nin devrimci geleceğini kucaklamak görevi durmaktadır. Bu görev olayların Türkiye'yi sürüklediği çalkantılar ortamında apayrı bir anlam ve önem kazanmaktadır ve partimiz bunun tümüyle bilincindedir.

EKİM

Örgütsel cephedeki görevler ve kadrolaşmanın öncelikleri

Yılların örgütsel birikimi ve Kuruluş Kongresi

Partileşme sürecimizin en önemli birikimlerinden biri de kuşkusuz örgütsel alanda yaratıldı. Partimizin Kuruluş Kongresi yılların teorik birikiminin, ideolojik-programatik alandaki gelişmemizin ve sınıf çalışması alanında yakaladığımız düzeyin yanısıra, elbette örgüt cephesinde yaratılan birikim, oluşturulan değerler ve maddi kuvvetler üzerinden gerçekleştirildi. Kuruluş Kongresinin toplanma kararını konu alan "Herşey Parti İçin! Herşey Parti Kuruluş Kongresi İçin!" başlıklı bildirgede, örgüt cephesindeki somut başarı şu sözlerle ifade edilmişti:

"Örgüt cephesi bir başka başarı alanıdır. Türkiye'de ve dünyada üstüste binen iki büyük yenilginin bunaltıcı ortamında, tasfiyeciliğin kol gezdiği ve devrimcilikte en iddialı grupları bile şu veya bu biçimde etkisi altına aldığı bir özel tarihsel evrede, komünistler, ihtilalci örgüt fikrinde büyük bir katılık göstermekle kalmamışlar, onu pratikte gerçekleştirmede de büyük bir kararlılık göstermişlerdir. Bugün bu cephedeki bilanço da ortadadır. Komünist hareket kendi öz örgütsel kimliğini, birikimini, değerlerini, tüm bunların taşıyıcısı olan kadrolarını yaratmayı başarmıştır..." (***Partileşme Süreci-1***, s.268-69, Eksen Yayıncılık)

Partimizin Kuruluş Kongresi, doğallığında bir program ve tüzük kongresi olsa da, örgüt, örgütsel işleyiş ve kadro sorunları gündemine de gerekli önemi veren bir tutum sergiledi. Kaldı ki neticede tüzük sorunu esası itibariyle örgütsel düzlemi ilgilendiren bir sorundur. Tüzük tartışmaları incelendiğinde görülecektir ki, Parti tüzüğümüz uluslararası komünist hareketin ve Türkiye sol hareketinin tarihsel örgüt deneyimlerinden ve yanısıra kendi örgütsel süreçlerimizden gerekli eleştirel dersler süzülerek oluşturulmuştur. Tartışmaların örgütsel ilkeler, örgüt yaşamı, işleyişi ve kadro sorunları konusunda hayli zengin olması bundan dolayıdır. Bu, tüzük gündeminin tamamıyle örgütsel sorunlar eksenine oturduğunun da bir ifadesidir. Parti tüzüğümüzün kuru ve biçimsel formüller yığını değil de canlı, dinamik ve sağlam temellere oturan bir örgütsel yaşantının ihtiyaçlarına yanıt olabilen bir ilkesel ve hukuksal çerçeve ortaya koyabilmesi de bu sayede başarılmıştır.

Kuruluş Kongresi, örgüt ve kadro sorunlarını başlı başına bir gündem olarak ele aldığı oturumlarında ise, daha çok kendi öz süreçlerimiz, deneyimlerimiz ve sorunlarımız üzerinde durmuştur. Tartışmalarda, o güne kadarki deneyimlerimiz irdelenerek örgüt ve kadro sorunlarına bakışın ayrıntılı bir çerçevesi çıkarılmış, sorun ve zayıflık alanları, öncelikli görev halkaları Partili dönemin ihtiyaçlarına göre yeniden tanımlanmıştır.

Kongre değerlendirmelerinin güncelliği

Halihazırda ***"Örgütsel Sorunlar"*** ismiyle kitaplaştırılmış da bulunan bu son derece önemli tartışmalar, tüm güncelliğini ve önemini bugün de olduğu gibi korumaktadır. Bu yalnızca ortaya konulan bakışaçısının her zaman için yol gösterici nitelikte oluşundan da gelmemektedir. Daha da somut ve pratik bir nedeni var bunun. Partili dönemin örgütsel alandaki temel önemde görevleri, gerek toplumsal nesnel süreçlerin zorlayıcı etkilerinden, gerekse örgütsel omurgayı hedef alan düşman darbelerinin yarattığı maddi tahribatlardan kaynaklı olarak, istenilen düzeyde yerine getirilemedi. Bu hala da gündemimizdeki sorundur ve bu çerçevede Kuruluş Kongresi'nin yol gösterici değerlendirmeleri hala da apayrı bir anlam ve önem taşımaktadır.

Partimiz Kuruluş Kongresi'ni izleyen bir-

iki yıl boyunca düşman darbelerinin etkilerini gidermekle uğraşmak zorunda kaldı. Kongrede belirlenen "örgütsel darlığı aşmak" görevini yerine getirecek olan kadro çekirdeğine yönelmişti söz konusu darbeler. Kayıplar sadece kadroların önemli bir bölümünün tutsak edilmesiyle sınırlı kalmadı. Zindanlara yönelik saldırılar ve zindan direnişleri boyunca da Parti önemli bir kadro kaybı yaşadı. Fakat bütün bunlar azim ve kararlılıkla zaman içinde telafi edildi.

Bütün bunlara rağmen Partimizin bugün büyük bir siyasal ve moral özgüvene sahip olması, tam da son 4 yıl boyunca karşılaştığı zorlu sınavlardan başarıyla çıkması nedeniyledir. İdeolojik-politik çizgimizin sağlamlığı zorlu dönemin gelişmeleri boyunca yeniden ve yeniden sınandı. Taktik politikalarımız bütünlüklü faaliyette aldığımız mesafeyle, toplumun ve sınıfın gündemlerine yönelik müdahale çabasının isabetliliğiyle doğrulandı. Örgütsel omurgaya dair yapılan değerlendirmelerin haklılığı, kadroların düşman karşısında (gerek işkencehanelerde , gerek mahkemelerde, gerekse zindanlarda) sağlam bir devrimci-militan duruş sergilemesiyle ispatlandı. Dışarıda kalan kadrolar, genel süreçlerin zorluğu rağmen ve darbeler karşısında yılgınlığa düşmeden, örgütsel ve politik alandaki görevleri zaman içinde gitgide güçlenen bir pratik başarı çizgisinde yerine getirmeye çalıştılar. Örgütsel yaraların sarılması, siyasal sınıf çalışması alanındaki görevlerin yerine getirilmesi çabasıyla içiçe başarıldı ve bugün birçok noktada darbe öncesi düzey belirgin biçimde aşıldı.

Bu veriler, örgüt ve kadrolaşma alanında önümüzde bekleyen görevleri başarıyla yerine getirebilmenin asli zemini konusunda bir sorun olmadığını göstermektedir. Demek oluyor ki, ideolojik, politik ve örgütsel çizgimizin doğruluğu, kuşkuya yer kalmayacak denli ispatlanmıştır. Strateji ve taktiklerimiz, pratik davranış çizgimiz mücadelenin seyri içinde tekrar tekrar doğrulanmıştır.

Kadrolaşma sorunu önceliklidir

O halde örgüt cephesindeki görevleri yerine getirmek için yükleneceğimiz halka ya da halkalar nelerdir? Bu soruya verilecek ilk yanıt kadrolaşma sorunları olacaktır. Zira kadrolar, doğru bir çizginin ve isabetle saptanmış görevlerin başarıyla hayata geçirilebilmesinin tayin edici güçleridir. Tüm tarihsel deneyimin ürünü temel önemde bir görüş ve gerçekliktir bu:

"Doğru politik çizgiye sahip olmak, bu elbette ilk ve en önemli meseledir. Fakat yine de yetersizdir. Doğru politik çizgi ilan edilmek için değil, hayata geçirilmek için gereklidir. Ama onu hayata geçirmek için, Parti'nin politik çizgisini anlayan, bu çizgiyi kendi çizgisi olarak benimseyen, bu çizgiyi hayata geçirmeye hazır, pratikte gerçekleştirmeye hazır, bu çizginin sorumluluğunu alabilecek, savunabilecek, bu çizgi için mücadele edebilecek kadrolara, insanlara ihtiyaç vardır. Aksi halde doğru politik çizgi kağıt üzerinde kalma tehlikesiyle karşı karşıya kalır." (***Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunları Üzerine***, s.146, İnter Yayınları)

Kongrenin örgüt gündemi tartışmalarında kadrolaşma sorunlarının önemli bir yer tutmasından anlaşılabileceği gibi, Partili dönemin örgütsel görevlerinde öncelikli yüklenme halkalarından ilki kadrolaşmaktı. Elbette ki kadrolaşmak, partimiz tarafından hiçbir zaman kendi içinde bir sorun olarak ele alınmadı. Kadrolaşma alanındaki başarıyı partinin genel ideolojik, politik ve örgütsel yaşamından ve mücadelesinden ayrı ele almak olanaksızdır. Bu sorunun sağlam, sağlıklı, başarılı ve amaca uygun bir çözümü ancak böylece olanaklıdır. Partileşme sürecimiz, aynı zamanda, başarılı bir kadrolaşmanın uygun zeminini yaratma sürecidir de. Gerek EKİM Konferanslarında, gerekse konuyla ilgili temel metinlerde bu zemine önemle vurgu yapılmış, kadrolaşma temelinin oluşturulmasının sorunları enine boyuna ele alınmıştır. Kadrolaşmanın ancak sıcak mücadele pratiği içerisinde, sistemli, hedefli ve istikrarlı bir siyasal sınıf çalışması yürütülerek, çok yönlü bir eğitimle sağlanabileceği belirtilmiş, kadrolaşma zemininin özlü bir çerçevesi çizilmiştir. "Düşünen ve savaşan kadrolar" böyle bir zemin üzerinden yetiştirilmiştir.

Kadrolaşma sorununu *"temelde doğru bir ideolojik-siyasal çizgi, yetkin ve başarılı bir önderlik, doğru bir çalışma tarzı ve nihayet*

devrimci bir içi örgütsel yaşam sorunu" olarak ortaya koyan EKİM 3. Genel Konferansı, kadrolaşma sorununun temellerini ve kadro politikasının esaslarını da oldukça özlü şekilde formüle etmişti. Bu özlü çerçeve, Kuruluş Kongresi'ne kadar olan dönemde, kadrolaşmada önemli mesafeler alınmasının, nihayet kuruluşu gerçekleştirecek örgütsel omurganın yaratılmasının kılavuzu oldu. Örgütsel cephede o güne kadar yaratılan birikim ve sağlanan önemli başarı elbette yetersizliklerin ve zayıflıkların tümden giderildiğini anlatmıyor. Nitekim Kuruluş Kongresi hazırlık sürecini somut olarak başlatan bildirgede örgütsel sorunların önemine işaret ediliyor ve bunun hazırlık sürecinin en önemli halkası olduğu özenle vurgulanıyordu: *"Bugüne kadar partileşme süreci açısından zayıf ya da yetersiz kaldığımız belli alanları çok özel bir tarzda öne çıkarır, bu alanı özel bir yüklenme konusu haline getirirdik. Şimdi inşa sürecinin son evresindeyiz ve doğal olarak tüm cephelere paralel biçimde yüklenmek zorundayız. Fakat illa da bir özel alana işaret etmek gerekliyse, bunun örgüt cephesi, örgütsel yapının hızla genişletilmesi ve iç örgütsel yaşama çeki düzen verilmesi olduğunu belirtmek durumundayız."* (***Partileşme Süreci-1***, s.273, Eksen Yay.)

Kongre öncesi hazırlık tartışmalarının ilk gündeminin *"Örgütsel Güvenlik Sorunları"* olması bu açıdan rastlantı da değildir. Güvenlik sorunu, örgütsel yapıya, yaşama ve işleyişe devrimci ilkeler temelinde çeki düzen verilmesiyle doğrudan ilintilidir. Tartışmalarda sorun bu açıdan da ele alınmıştır. Kongrede örgüt, işlerlik ve kadro sorunları, partili dönemin gereklilikleri bağlamında ve o güne kadar ki tüm sürecimiz, deneyimlerimiz, çizgimiz irdelenerek ve gerekli sonuçlar çıkarılarak yeniden somutlaştırılmıştır. Dolayısıyla örgüt ve kadrolaşma sorunları, konuya dair doğru bir politik çizginin olmaması üzerinden değil, kadrolara düşen sorumluluk üzerinden tartışılabilir.

Doğru bir ideolojik çizgiyi hayata geçirecek, başarılı bir önderlik ve doğru bir çalışma tarzı gerçekleştirecek ve devrimci bir iç örgütsel yaşamı oturtacak olan, elbette örgütsel omurgayı oluşturan kadro çekirdeğiydi. Kuruluş Kongresi, kadrolaşmada acil ve yakıcı görev olarak, mevcut *"kadro çekirdeğinin niteliğinin güçlendirilmesi ve niceliğinin hızla geliştirilmesi ve bunun siyasal sınıf çalışması, proleter sınıf temeli üzerinde yapılması"*nı saptamıştı. *"Kadro çekirdeğimiz, partili kurucu kadrolar olarak kendilerini ve faaliyeti örgütlemeyi başardıkları ölçüde, önümüzdeki dönemin görevlerini karşılanması mümkündür"* denilerek, bu görevin de gene mevcut kadro çekirdeğinin omuzlarında olduğuna işaret edilmişti. Oysa biliyoruz ki, bu çekirdek kongrenin hemen akabinde ağır darbeler aldı ve bu Kuruluş Kongresi'nce örgütsel inşa sürecimizin ilerletilmesine ilişkin olarak saptanmış görevlerin gerçekleştirilmesini geçici bir süre için zaafa uğrattı.

Bunu ışığında bakıldığında, doğal olarak örgütsel cephedeki görevler esası itibariyle geçerliliğini bugün de hala korumaktadır. Örgütsel yeniden inşa alanında gelinen yerde anlamlı mesafeler almış olsak da bu böyledir. Yani örgüt ve kadrolaşma sorunları kongrede tartışıldığı haliyle, ortaya konulan somut çerçevesiyle tüm güncelliğini korumaktadır. Keza bu alandaki görevler, halihazırda örgütsel omurgayı oluşturan mevcut kadroların omuzlarındadır. Bu görevlerin yerine getirilebilmesi, bir kez daha yinelemek gerekirse, mevcut kadroların kendilerini ve faaliyeti örgütleyebilmesiyle mümkündür:

"Program-taktik-ilke ve değerlerimiz, bunlarla birleşen bir merkezi önderliğimiz olduğuna göre, etkin bir taktik önderlikten, inisiyatifli bir yerel çalışmaya ve stratejik birimlerde derinleşen, fabrika hücrelerine oturan bir birim çalışmasına kadar bütün sorumluluk kurucu kadrolara düşmektedir. Bu, her düzeyde (genel, mahalli, fabrika) etkin bir politika üretimi, yaratıcı bir inisiyatif, sıkı bir örgütçülük demektir. Partili kadro politika yapabilen, parti politikasını özgülleştirerek yeniden üretebilen, geliştirebilen kadro demektir." (***Örgütsel Sorunlar***, s.181, Eksen Yay.)

Etkin bir siyasal çalışma ve sağlıklı bir örgütsel yaşam içinde...

Partileşme sürecinin çeşitli dönemlerinde ifade edildiği ve kongrede de yinelendiği gibi *"kadrolaşmanın gerçek zemini etkin bir*

siyasal sınıf faaliyetidir." Bugün tümüyle siyasal sınıf faaliyetine odaklandığımıza, tüm dikkatimizi ve çabamızı buna hasrettiğimize kuşku yoktur. Bölge organlarında yer alan yoldaşlarımızın neredeyse tümü, sınıf çalışmasını fabrikalarda konumlanarak yürütüyor.

Fakat bu çabadan gerekli sonucu alabilmek için bu kadarı yeterli değildir. Her şeyden önce organ faaliyetleri işlevsel hale getirilmek, düzene oturtulmak zorundadır. Bu, periyodik ve ihtiyaca yanıt veren organ toplantılarından çalışılan bölgeye sirayet etmeye, partinin dönemsel-genel politikalarını bölgede özgülleştirmekten sınıfın özgün sorunları üzerinden politika yapabilmeye, genel ve yerel gelişmeleri izleyerek sınıf kitlelerinin nabzını tutmaya dek bir dizi görev demektir. Diğer bir deyişle; *"bu, kendi fabrikasında derinlemesine ve kökleşen bir faaliyet yürüten ama kendini bununla sınırlamayıp sektöründe, sendikasında ve bölgesinde kitle önderi bir öncü devrimci işçi olarak kendini ve faaliyetini kuran ve geliştiren bir tarz demektir."* (age.)

Düzenli ve işlevli bir organ yaşantısının kurulması, mahalli önderlik düzeyine yetkinleştirebilmesi, halihazırda mahalli komitelerimizde yer alan yoldaşlarımızın ideolojik, politik ve örgütsel her alanda yetersizliklerini gidermeleriyle, bütünlüklü bir eğitimi süreklileştirmeleriyle mümkündür. Kongrede eğitim dört boyutlu olarak tanımlanmıştır:

"Teorik eğitim, klasik teori, artı program eğitimidir. Politik eğitim, kadroların hareketin politik çizgisi, taktiği, döneme ilişkin görevleri temeli üzerinde eğitimidir. Pratik eğitim, insanları mücadele içerisinde, doğru bir çalışma tarzına dayalı yaratıcı, girişken, militan ve savaşçı bir pratik içinde eğitmektir. Örgütsel eğitim, örgüt iç yaşamı içerisinde eğitmektir; eleştiri-özeleştiri, demokrasi, disiplin, yoldaşlık, açıklık, bütün bu temeller üzerinden insanları eğitmektir." (***Örgütsel Sorunlar***, s.32)

Bu eğitimi hem kendileri için hem de yeni güçler için gerçekleştirecek özneler, mevcut kadrolardır. Eğitim, parti/organ yaşamı üzerinden kolektif olduğu kadar her bir yoldaşın bireysel inisiyatifine dayalı da bir sorumluluktur. Verili koşullarımızda kolektif yönlendiricilik altında bireysel çaba çok daha fazla verilmek durumundadır.

Örgütsel iç yaşama illegal ihtilalci temellerde çeki düzen verilmesi, etkin bir siyasal sınıf faaliyeti ve bunlar üzerinden bütünlüklü, sistematik ve kesintisiz bir eğitim çabası; bunlar mevcut kadroların kendilerini ve faaliyeti örgütlemelerinin öncelikleridir. Aynı zamanda partili kadroların sorumluluklarına işaret etmektedirler.

Bu sorumlulukların hakkını, elbette ki kendini tümüyle işçi sınıfı davasına adamış; ideolojik politik çizgiyi hiç değilse asgari düzeyde özümsemiş; kendisini örgütün asli bir öğesi olarak gören ve bunun gereklerine uygun hareket eden; örneğin Parti Tüzüğü'nde belirtilen haklarını kullanmayı bilen, görev ve yükümlülüklerini yerine getirme çabasını yaşamın eksenine koyan, sağlam bir devrimci militan kimliğe sahip partili kadrolar verebilir. Burada Partili kadrolara atfen sıralanan özellikler, kadro kriterlerinin de asgari çerçevesidir zaten.

Bu temel çerçeveye bağlı olarak ve toplam faaliyetimizin yetersizliklerinden yola çıkarak, kadrolaşma sorununun öteki bazı boyutlarına ayrıca değinmek mümkündür.

Kitlelerle yakın ilişki ve partinin çeper örgütlenmesi

Komünist kadro "kitlelerle en sıkı temas" içinde olmalı, kitlelerle yaygın bağlara sahip olmalıdır. Bu, aynı zamanda "kitlelerin çıkarları içinde erimek, kitlelerin yaşantısının nabzını tutabilmek, ruh hallerini ve gereksinimlerini bilmek" demektir. *"Parti örgütlerimizin önderlerinin otoritesi, kitlelerin onlarda önderlerini görmesi, kendi deneyimleriyle onların önderlik yeteneğine, mücadeledeki kararlılıklarına ve fedakârlıklarına kanaat getirmesi üzerine kurulmalıdır."* (Dimitrov, ***Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunları Üzerine*** içinde, s.220)

Kitle çalışmasına ağırlık vermek, bugün siyasal sınıf çalışmamızın oldukça önemli bir ihtiyacıdır. Kitlelerle sıkı bağlar kurmaya, bunları geliştirmeye, kitlelere ve mücadelelerine önderlik etmeye çalışmak, kadroların hem kendilerini yetkinleştirebilmelerini hem de yeni güçlere ulaşmalarını sağlayacaktır.

Parti örgütünün darlığı ancak kitle hareketi içindeki öncü ve dinamik yeni güçler

kazanılarak ve örgütlenerek giderilebilir. Sınıfın öncü unsurlarına hiç değilse ulaşmak için bile ısrarla kitlelerin içine gitmeliyiz. Ama bunları gerçekten örgütlemek için, esnek ve somut örgütsel biçimlere başvurmak gereklidir. Kongrede bu, çeper örgütlenmeleri sorunu olarak formüle edilmiştir. Tartışmalarda da işaret edildiği gibi, Parti örgütü o aşamada kendi örgütlü çeperini gereğince yaratamamıştı. Halen de yaratabilmiş değildir. Partinin örgütsel çeperini yaratmak, şekilsiz tek bir ilişkimiz kalmayacak tarzda eğitim grupları, çalışma komiteleri, semt grupları vb. çeper örgütlenmelerine gitmek demektir. Bu örgütlenmeler kazanılan güçlerin eğitilmesi ve pratik çalışma içinde yetiştirilmesi olanağını verecektir bize. Bu sayede ve buna paralel olarak hem pratik faaliyet kapasitemiz güçlenip gelişecek ve hem de partiye yeni güçler bizzat bu çalışma içinde hazırlanabilecektir. Bu bir yandan parti örgütünün darlığını kırılması öte yandan kitlelerle daha geniş bir ilişki ağı anlamına da gelecektir. Bütün bunlara Kuruluş Kongresi değerlendirmelerinde önemle işaret edilmiştir. Bu örgütlenmelerle kadrolaşma ve parti örgütünü büyütme arasındaki ilişki konusunda şunlar söylenmiştir:

"Devrimci örgüte kadro hazırlama zeminleridir çeper örgütlenmeleri, parti için en verimli ve amaca en uygun kadrolaşma alanlarıdır. Bugünün çeper yapılanmaları önemli bir bölümüyle gerçekte yarının parti birimleridir. Bu alandaki başarı, gerçekte partinin kendi öz örgütlenmesini ve parti kadrosu niceliğini büyütme başarısıdır." (***Örgütsel Sorunlar***, s.28)

Çalışmada yaratıcı yerel inisiyatif

Örgüt ve kadrolaşma sorunlarında bir diğer önemli yetersizlik inisiyatif alanındadır. Yerel ve bireysel inisiyatifin önemine, bütün görevlerin mevcut kadroların omuzlarında olduğunu belirterek işaret etmiştik zaten. Yerel inisiyatifin geliştirilmesi ve politik görevlerin omuzlanmasında inisiyatifli davranış, döne döne vurgu yapıldığı halde halen de çalışmamızın zayıf bir yönüdür. Oysa Bolşevik Parti deneyiminde yerel inisiyatifin tuttuğu çok önemli yeri ve bunun elde edilen tarihsel başarıdaki rolünü hepimiz çok iyi bilmekteyiz.

Tarihsel deneyimlerin derslerinden en ileri düzeyde yararlanma çabası içindeki Partimiz, en başından beri yerel inisiyatifi geliştirmeye özel bir önem vermiştir. Çünkü Parti örgütü, bulundukları alanlarda partiyi var eden, sürekli olarak geliştirip yaygınlaştıran, politikalarını hayata geçiren, önderliğini gerçekleştirmeye çalışan inisiyatif sahibi yerel organlar üzerinden yükselir. Ve Partiye, *"inisiyatif sahibi, mücadelenin en zor şartlarında dahi yönünü kendi tayin edebilecek insanlar gerek."* Partiye, *"mücadele hatlarının daima en önünde gitmeyi bilen, her duruma uyum sağlayan ve her türlü silahı kullanmayı ve onu duruma göre değiştirmeyi bilen insanlar gerek."* (***Komünist Enternasyonal'de Kadro Sorunları Üzerine*** içinde, s.220)

Dimitrov'un sözleriyle söylemek gerekirse; *"inisiyatifi ele almayı bilmeyen ve 'ben yalnızca bana söyleneni yaparım' şeklinde karar veren, Bolşevik değildir. Yalnızca, yenilgi anlarında kafasını kaybetmeyen, başarı anlarında şaşırmayan ve kararların uygulanmasında sarsılmaz sağlamlık gösteren birisi, gerçek bir Bolşevik önderdir. Kadrolar, somut mücadele görevlerini bağımsızca kararlaştırma ve bunun tüm sorumluluğunu hissetme zorunluluğu ile karşı karşıya kaldıklarında, kendilerini en iyi şekilde geliştirir ve yetkinleştirirler."*

İnisiyatifli davranışı geliştirmek elbette her bir Partili kadronun temel sorumluluğu olmakla birlikte, bu sorun esasta doğru bir çalışma tarzı ve örgütsel işleyiş sayesinde çözülebilir. Bu kurumsallaşma, kolektif sorumluluk, bunlar üzerinden demokrasi, disiplin, eleştiri-özeleştiri vb. mekanizmaların çalıştırılması demektir. Kolektif sorumluluk görevlerin ve yetkilerin paylaştırılmasını, bu çerçevede işbölümü ve uzmanlaşmaya gitmeyi anlatır. Partimizin bu açıdan olumlu bir davranış çizgisi, öteden beri süregelen sağlam bir politikası vardır. Kadrolar inisiyatifli davranabildikleri, sorumluluklara partinin asli bir öğesi ve sağlam bir dava adamı olarak sahip çıktıkları her durumda, Parti tarafından gerekli yetkilerle de donatılmaktadırlar. Mesele bunu ete-kemiğe büründürecek olan halihazırdaki kadrolarda düğümlenmektedir. Partili kadro, mevcut görevleri yerine getirmek için illa bir örgütsel talimatı, illa yetkiyle donatılmayı bekleyemez.

Parti önderliğini sınıf ve emekçi kitleler içinde gerçekleştirebilmek, ancak sorumlulukların bilincinde olan ve sorumluluk almaktan korkmayan kadrolarla başarılabilir.

Sınıf çalışması zemini tayin edicidir

Kadrolaşma sorununun kendi özgüllüğümüzde öne çıkarılabilecek bazı boyutlarını irdelemiş olduk. Fakat kadrolaşma alanındaki bütün sorunlarımızı ideolojik-politik çizgimizin gereklerine uygun maddi sınıfsal zemine yaslanarak çözebiliriz. Bu, işçi sınıfı içinde kadrolaşmak, örgütün proleter belkemiğini sürekli olarak güçlendirmek, kadro dönüşümünü sınıf çalışması içinde sağlamak, örgütü fabrika hücreleri temeline oturtmak sorunudur.

Özellikle EKİM 3. Genel Konferansı sonrasında bu alanda hayli anlamlı mesafe katettik. Fakat Parti örgütü hala de fabrika hücreleri temeline kavuşabilmiş değildir. Bunun başarılmasının yolu, birçok şeyle birlikte ve özellikle sınıfın öncü ve dinamik öğelerine ulaşmaktan, onları partiye kazanmaktan geçiyor. Sınıfın ve sınıf hareketinin verili durumu bu konuda elbette zorluklar yaratıyor. Bu zorluklar ancak sistemli, hedefli ve kesintisiz bir siyasal sınıf faaliyetini yeterlilikle örgütleyebildiğimiz durumda aşılabilecektir. O zaman her koşulda dinamik işçilere ulaşabilir, öncü kimliklerini geliştirerek mücadeleye çekebiliriz. İşçileri ileri düzeyden kazanabilmek ise, onları dört koldan, ideolojik-politik müdahaleyle, sosyal ilişkilerle, kültürel-sanatsal faaliyetlerle kuşatmayı gerektirir.

Gençliğin devrimci enerjisini kucaklamalıyız

Kadrolaşma kaynağımızın asli maddi zemininin işçi sınıfı olduğu açıktır. Fakat bu toplumun öteki emekçi ve ezilen kesimlerinin gözardı edilmesini gerektirmiyor. Bu ülkede öğrenci gençlik ve yoksul semt gençliği devrimci mücadeleyi her zaman önemli güçlerle beslenmiştir. Sınıf çalışmasına zorunlu çubuk bükmelerin de bir sonucu olarak bizim bu kaynağı yeterince değerlendirebildiğimiz söylenemez. Oysa gençliğin devrimci arayışlarına da ancak proleter sosyalizmi, somutta bu topraklarda onun biricik temsilcisi olan Partimiz yanıt verebilir. Fakat gençliği kazanmak, ondan sürekli olarak mücadelenin ihtiyaçlarına yanıt verebilen kadrolar yetiştirmek, gene devrimci temeller üzerinde yükselen bir gençlik çalışmasıyla başarılabilir. Son yıllarda kendi dinamikleri üzerinden kendini ve faaliyeti örgütlemeye çalışan, bu doğrultuda önemli mesafeler alan gençlik çalışmamızın bu ihtiyacın karşılanmasındaki önemi ortadadır. Bu çalışmayı politik ve örgütsel açılardan güçlendirmek, partinin ihtiyaçlarını karşılayacak bir çizgide, yani sağlıklı devrimci temeller üzerinde gelişmesini güvenceye almak Partinin görevidir.

Açık çalışmada kazanılan güçlerin çok yönlü devrimci eğitimi

Parti örgütünün darlığı, her alandaki çalışmamızın partiye kadrolar yetiştirilmesi perspektifiyle yürütülmesi üzerinden aşılabilir. Açık alan faaliyetimiz, parti çizgisine uygun temellere kavuştuğu, geçmişle kıyaslanmayacak bir düzey yakaladığı halde, bu noktada yetersizlikler taşımaktadır. Partinin toplam faaliyeti ve genel etkisi üzerinden yüzünü Partimize dönenlerin başvurdukları ilk adres, çoğu durumda legal kurumlarımız olmaktadır. Burada biriken güçler, ancak örgütsel kimliğin özel bir tarzda geliştirilmesi, bu alandaki çizgimizin öncelikli bir eğitim konusu haline getirilmesi üzerinden kadrolaştırılabilirler. İllegal ihtilalci bir partinin kadroları, düzen karşısındaki konumlanışına uygun bir örgütsel yaşantı ve faaliyet içinde yetişebilir. Dolayısıyla, olanaklı olan her çalışma alanında organik bütünlüğü sağlamak kadro kaynaklarını gereğince değerlendirebilmenin temel bir halkasıdır.

Partimizin sağlam ve dinamik esaslara dayalı devrimci bir tüzüğü, ideolojik-politik çizgisine uygun sağlam bir örgütlenme ve kadrolaşma politikası, bu politikayı pratikte gerçekleştirebilecek bir kadro birikimi var. Partinin kadrolardan istediği, parti çizgisi ve direktifleri doğrultusunda kendilerini yetkinleştirmeleri, kendi alanlarındaki parti çalışmasını inisiyatifli ve yaratıcı bir biçimde örgütlemeleri ve ilerletmeleridir. Parti örgütünü geliştirip yaymak büyük ölçüde bunun başarısı ölçüsünde mümkündür.

Gençlik hareketinin sorunları...

Gençlik grupları ve gençlik örgütlenmesi

Gençlik örgütlenmesinin sorunlarını tartışırken öncelikle gençliğin güncel durumu üzerinde durmak gerekiyor. Çünkü hedefimiz gençliği örgütlemektir. Onu duyarlılık alanları, ilgileri, yaşamı algılayışı, bizim sorunumuzun temel tartışma noktalarını oluşturmaktadır.

Ancak gençliği tartışırken bir bütün olarak gençlikten bahsetmemiz de mümkün değildir. Burada muhatabımız öğrenci gençlik kitlesi, daha da darlaştırırsak üniversiteli gençlik kitlesi olsa bile yine de böyle bir bütünlükten bahsedemeyiz. Gerek toplumsal konumları, gerek yaşamı algılayışlarıyla üniversiteli gençlik kitlesi farklı kesimlerden oluşmaktadır. Lenin'in öğrenci gençliği konu alan temel önemde bir makalesinde belirttiği gibi, üniversiteli gençlik içinde sınıflı toplumun yapısı büyük oranda yansımaktadır.

Üniversiteli gençlik içerisindeki bir takım gruplar, sınıflar mücadelesi içerisinde, izdüşümleri oldukları toplumsal kesimlerle benzer bir siyasal tutuma ve konuma sahiptirler. Elbette bu benzerlik üniversitedeki "üretim ilişkilerinden" (!) değil, topluma egemen üretim ilişkilerinin yarattığı sınıfsal konumlardan, bunların farklı sınıflardan gelen üniversite gençliğine de yansımasından ileri gelmektedir.

Bu nedenle üniversiteli gençlik kitlesi için belli sınıflamalar yapmak durumundayız. Özellikle metropol üniversitelerinde okuyan burjuva sınıfa mensup öğrenci kitlesi burada tartışmamız dışındadır. Orta ya da küçük-burjuva kesimlere mensup öğrenci kitlesi ise yarı-aydın politik duyarlılıklarıyla hareket ettikleri oranda ilgimizi çekmektedir. Son olarak, emekçi sınıflardan gelme öğrenciler gençlik örgütlenmesinin temel unsurları ve hedef kitlesidir.

Ancak yaptığımız bu sınıflama tartışmamız açısından yeterli değildir. Üniversiteli gençliğin emekçi sınıflardan gelme kesimlerini bir de "yaşamı algılayışları" ile ele almak gerekecek. Tabii bunu yaparken belli ayrıntılara takılmayacağız. Çünkü ayrıntılı bir bakışla gençliği onlarca tabakaya ayırabiliriz. Biz burada şöyle bir yaklaşım üzerinden hareket edeceğiz:

- Burjuva ideolojisinin ciddi etkilerini taşıyan genel gençlik kitlesi
- Belli bir ilericiliğe sahip olmakla birlikte "alternatif" arayışlarının sonuçsuz kaldığını düşünen ileri gençlik kitlesi
- "Alternatif"i sosyalizmde arayan reformist, devrimci, komünist yapılarda örgütlü genel olarak solcu bir kimlik taşıyan öğrenci kitlesi

Yaptığımız bu sıralama aynı zamanda bu tabakaların nicel büyüklüğü ile de doğru orantılıdır.

Genel gençlik kitlesi

Düzenin gençliğe dair bakışının bir sonucu olarak sürdürülen yozlaştırma saldırısını derinden yaşayan genel gençlik kitlesi belki de yıllardan beri ilk kez bu ölçülerde politikleşmiş durumdadır. Birbiri ardı sıra gelişen siyasi ve iktisadi krizler gençliğin bu kesimini de etkisi altına almış, sınırlı da olsa onları belli politik tartışmalara sevk etmiştir. Ancak genel olarak yaşanan toplumsal hafıza kaybı veya bir başka deyişle bir balığı andıran hafızası nedeniyle, gençlik halen gelişmeleri doğru bir biçimde yorumlamakta büyük güçlük çekmektedir. Ekonomi bölümü öğrencilerinin Kasım ve Şubat krizlerini yorumlarken sahip oldukları sığ düşünceler bu olguya şaşkınlık verici bir veri sayılabilir. Herşeye karşın bu yaşananlar olumludur. Devrimcilerin genel gençlik kitlesi ile tıkanan iletişim kanallarının böylelikle yeniden açılabileceği bir döneme giriyoruz.

Tüm bu iyi gelişmelere karşın gençlik derin bir yozlaşma ve çürüme yaşıyor. Yaygın umutsuzlukla bir süre sonra ilerici rolünü yitiriyor. Geleceğe bağlanan umutların tükenmesiyle bananecilik de artıyor. Alternatifsiz kalan gençlik yığınları kişiliksiz, sinmiş, çıkarcı bir yaşamı "tercih" ediyorlar. Düzenle kurdukları bağlar güvensizlik nedeniyle incelse de bu bağlardan milyonlarcasına sahip olan gençlik yığınları için düzen karşısında tutum almak güç görünüyor.

İleri gençlik kitlesi

Bu kesim geniş bir gençlik örgütlenmesinin gerçekleşebilmesi için harekete geçmesi/geçirilmesi gereken, safları oldukça kalabalık bir gençlik bölüğünü ifade ediyor. Bu nedenle bu kesimin içinde bulunduğu durum bizi özel olarak ilgilendiriyor. İleri gençlik kitlesinden bahsederken değinilmesi gereken temel noktalardan birisi bu kesimin büyük bir bölümünün bir takım gençlik örgütlenmelerinde bir dönem çalışan, çevresinde duran ya da etkinliklerine katılan öğrencilerden oluştuğu gerçeğidir. 1 Mayıslar'da, büyük emekçi mitinglerinde, 6 Kasımlar'da tüm gövdesiyle ortaya çıkan bu gençlik kesiminin "alternatif" arayışı aslında sürmektedir.

Elbette burjuva düzen gençlik üzerindeki dejenerasyonu bu kesimi de etkilemekte, onların giderek bu eylem ve etkinliklere de katılmaktan geri durmalarını sağlamaktadır. Tek başına bu dejenerasyon değil, bir dönem içinde yeraldıkları hareketlerin hatalı, zaaflı tutumları ya da hareketliliğin engellenemez dibe vuruşunu sadece izleyebilmiş olmaları gerçeği de bu kesimin örgütlülükten uzak durmasında önemli bir etkendir. Böyle bir sürece katılmış her genç mutlaka sosyalizm "düş"ünden etkilenmiş, dahası ona inanmış, ancak yaşadıkları üzerinden bunun hoş bir ütopya olduğu kanaatine varmıştır. Değilse, sosyalizm için mücadele etmenin getirdiği bedelleri ödeyememek, bir dönüşüm sağlayamamak onu mücadelenin dışına itmiştir.

Elbette bu kesimin tümü örgütlülüklerin "döküntülerinden" oluşmuyor. Üniversiteye henüz gelmiş öğrenciler genel toplumsal-siyasal gelişmelerden etkilenmektedirler. Bu etkilenme onları bir şeyler yapmaya doğru itmektedir de. Ancak karşı taraftan esen büyük faşist dalga, baskı ve toplumsal muhalefeti ezmeye dönük uygulamalar onları geriye itmektedir. Kendilerini bu güçlü dalga karşısında kuvvetli hissedebilecekleri bir örgütlülüğün yaratılamamış olması; daha da kötüsü, yer almayı düşündükleri örgütlülüklerin düşünsel veya örgütsel darlıkları, onları aktif mücadelenin dışına itmektedir.

Yapılması gereken; ihtiyaç duyulan "alternatifi" yaratabilmektir. Elbette bu alternatif onlarla birlikte yaratılacaktır. Önemli olan bir yerden, doğru bir noktadan işe başlamaktır. Gençlik hareketinin çıkarları için doğru bir tarzda çalışılabildiği ölçüde gençliğin bu kesiminin daha ileri unsurlarının mücadeleye katılabildikleri görülmektedir. Hatta her türlü örgütlenmenin gençliğin bu kesiminden beslenebildiği yerde, doğru yöntemin hedefine ulaşmaması için hiçbir neden yoktur.

Bu son değerlendirmeyi yaparken kaygımız çubuğu özneye bükmektir. Bugün ihtiyaç budur. Ancak bilinmelidir ki, öğrenci gençlik hareketinin her ne kadar kendine özgü dinamikleri olsa da, tutarlı ve sürekli bir mücadeleyi ancak işçi sınıfının önderliğinde gerçekleştirebilir. Özellikle de günümüz koşullarında, toplumsal muhalefet dinamiklerinin tam bir suskunluk yaşadığı bir dönemde öğrenci gençlik hareketinin işçi sınıfının açacağı yola daha büyük bir ihtiyaç duyduğu açıktır. Öğrenci hareketi de buna açıktır. Uzağa gitmeye gerek yok; yakın dönemin işçi-emekçi eylemlerine gençliğin katılımı oldukça yüksektir. Gençliğin siyasal süreçleri dikkatle takip eden bu kesimleri sınıf hareketine büyük bir yakınlık duymakta ve onu ilgiyle izlemektedirler.

Örgütlü gençlik kitlesi

Gençliğin bu kesimi için geniş bir değerlendirme yapmaya gerek yok. Gençlik örgütlenmesinin sorunlarını ilerde yakından tartışmaya başladığımızda göreceğiz ki, sorunun bir parçasını da gençliğin bu kesimi oluşturuyor. Gençliğin bu kesimi birbirinden farklı yapılara sahiptir. Ancak genel olarak şunlar söylenebilir.

Gençliğe ilişkin tartışmalarda bu kesim

için aydın/yarı-aydın tanımlamasının kullanılmasına karşın, bu kesimde "okumamak" yaygın bir eğilim olarak ciddi bir problemdir. Bunun oldukça farklı nedenleri var. Ancak ortaya çıkan sonuç gerçekten vahimdir. Devrimci teoriye olan ilgisizlik hat safhadadır. Kendine "aydın" yetiştirme misyonunu yükleyen SİP-TKP gibi bir öğrenci partisi için bile durum aşağı yukarı budur. Sonuç; yaygın kanının aksine bugünün solcuları pek de okumuyorlar!

Yaşanan örgütsel darlık, bilinç eksikliği, doğru bir politik yönlendirmeden yoksunluk, ortak kişilik yapısı gibi nedenleri olabilecek bir başka sonuç da; gençliğin ileri kesimleri dahil olmak üzere, genel gençlik kitlesine karşı ilgisizlik, umursızlık ve bir süre sonra nefrete dönüşebilecek önyargıdır. Artan baskının illa karşılık bulması gerektiğine dair tamamen bilimdışı ancak içgüdüsel inancın bir sonucu da olabilecek bu durum, örgütlülüklerle genel öğrenci kitlesinin arasını daha da açmaktadır. Birkaç kere denenen "kitlelere gitme" deneyiminin olumsuz sonuçları çabuk yorulmalara, kolaycı anlayış ve pratiklere yol açmaktadır.

Sonuç tembellik içinde bir bekleyiştir. Yapılan afişlerdeki, dağıtılan bildirilerdeki çağrılara kulak asmayan gençlik lanetlenir. Ele geçirilen bazı sınırlı olanaklar da bu güdük anlayış nedeniyle heba edilir. Özellikle dar örgütlenmeler bir süre sonra kapalı devre küçük-burjuva bir yaşam alanı oluştururlar. Bu yaşama müdahale etmeye kalkınca da tutuculaşırlar.

Bu bakış ve pratiğin tersi bakış ve pratikler ise sonuç alıcıdır. Gerçek ve sürekli "kitle çalışması" sonuç alır. Birçok örnek verilebilir. Daha sonra ayrıntılı olarak tartışılacağı için bu konuyu şimdilik geçiyoruz.

Gençliği örgütleyeceklerin pratiği

Genel olarak örgütlenecekler üzerinde durduk. Şimdi devrimci bir gençlik hareketi yaratma iddiasına sahip olanlara bakalım. Kitlesel devrimci bir gençlik hareketi yaratabilmek, bu hareketin temel sorunlarından olan örgütlülük sorununu açıklığa kavuşturabilmek, görevlerimizi sağlam bir temele oturtabilmek için bu alanda çalışan diğer anlayışları da ele almak durumundayız. Burada yapacağımız değerlendirmelerde tekrarlara düşmemek için belli noktaları sonraki bölümlere bırakacağız. Yayınlarımızda da sık sık yaptığımız değerlendirmelerle beraber düşünülmek kaydıyla, burada daha çok bu grupların pratikleri ve güncel durumları üzerinde duracağız.

Devrimci gençlik grupları:

Nicelikleri ve nitelikleri son yıllarda oldukça düşen bu grupların güncel durumu dar pratikçiliği aşmıyor. Herşeye rağmen ciddiye alınıp değerlendirilebilecek bir grup var: Özgür Gençlik. Diğerleri bırakın bir varlık göstermeyi, politik öncülük adına yaptıkları şey sürüklenmenin ötesine geçmiyor. Çoğu bunu bile yapamıyor. Bazıları ise bu sürüklenmeyi reddederek kendilerini sözde entellektüel gelişim sağlamaya ya da ideolojik mücadeleye adıyorlar (Özgür Düşün dergisi-Partizan gençlik).

Öncesinde irili-ufaklı birçok çevrenin etkileyebildiği, harekete geçirebildiği ve bunu yaparken güdük de olsa politik bir bakışa sahip olabildiği dar çevreleri vardı. Bugün bu hareketler bundan da yoksunlar. Görece "kalabalık" oldukları yerlerde ise etkileri ve genişlemeleri bu "kalabalık" olma halinden ileri geliyor. Böylesi durumlarda da genelde bu başarının arkasında yetenekli, örgütçü devrimciler oluyor. Politika ya da kitle çalışması ise, çıkıyorsa kendi dergilerinin sayfalarında tekrar edilen ya da siyaset toplantılarında çokça söylenip övünülen "boş" sözlere dönüşüyor.

Özgür Gençlik üzerine ayrıntılı bir değerlendirme yapmayacağız. Ancak son dönem yaşadığı belirgin daralma üzerinde durmak gerekiyor. Nasıl bir yanlış algılayışa sahip olurlarsa olsunlar yine de merkezi gençlik örgütü onlar için önemli bir avantajdır. Sahip oldukları örgütsel güç ise hala da küçümsenemez. Ancak bu örgüte özellikle son dönemde bir dağılma ve politikasızlık durumu hakim. Siyasal süreçlere müdahale etmediklerini söyleyemeyiz, ancak onların bu durumu müdahaleden çok sürüklenmeyi çağrıştırıyor. Ellerindeki olanaklarla farklı bir bakışla gerçekten büyük

işler yapılabilir. YÖK yasasını düpedüz (kendi yayınlarında da açıkça ifade ettikleri gibi) izleyen bu çevre herşeye karşın belli güçler tutabiliyor. Kitle çalışmasına ve politikaya diğerlerinden nispeten daha yatkınlar. Ancak bakışlarındaki güdüklük, kalıpçılık onların değil "siperlerin en önüne", "bir adım öne" bile gitmelerine engel teşkil ediyor.

Reformist gençlik grupları

Bu grup içinde irili-ufaklı birçok çevre var. Biz kayda değer olanları inceleyeceğiz.

Emek Gençliği: Gençlik hareketinde tipik reformist, ekonomist yaklaşımıyla diğerlerinden ayrılıyor. Bu çevrenin de örgütlenme sorununa yaklaşımı belli kalıplara dayanıyor. Gençlik hareketini yükseltecek yegane örgütün resmi ÖTK olduğu yaklaşımına daha sonra değineceğiz. Genel akademik ya da siyasal süreçlerde kendi reformist çizgisinde politika üretebilen bir çevre bu. Formasyon, YÖK yasası gibi sorunlar konusunda gösterdiği refleks ve çaba buna örnek olarak verilebilir.

Kitle çalışması açısından ele aldığımızda ise birçok zayıf yanları var. Ancak kitlelerle bağ kurmak için ciddi bir çabayı da ortaya koyabiliyorlar. Kendiliğindenci ve beklemeci tavırları yürüttükleri kitle çalışmasının temel sorunu durumunda. Aynı zamanda öğrenci hareketine bakışları genel programatik perspektifleri gereği reformist ve ekonomisttir. Gençlik hareketi belli dönemlerde onların bu geri siyasal bilincini aşan bir niteliğe sahip olmuştur.

Büyük iddiaları ile ters orantılı bir biçimde çalışmalarında cüretli davranamıyorlar. Son bir yılda gerek üniversitelerde gereke liselerde belli bir güç kazandılar. Fakat geldikleri yerde biraz daha cüretli davranamazlarsa bu durumlarını uzun süre koruyamazlar.

SİP-TKP: Bu çevreyi değerlendirirken SİP-TKP'nin önemli ölçüde bir öğrenci partisi olduğu gerçeğini göz önünde bulundurmalıyız. Ancak bu öğrenci partisi hiç de öğrencilerin öğrenci olmaktan gelen sorunları üzerine politika yapmıyor. Dahası bu alandan özenle kaçıyor. Bunda "demokrasi" sorununa dair ekonomist bakışlarının yanısıra devleti ürkütmeme, saldırıyı üzerlerine çekmeme gerici kaygısı da önemli bir rol oynuyor.

Son bir yıl, onlar adına üniversitelerde bir genişleme süreci olarak yaşandı. Liseli çalışmalarının çok özel etkisi bir yana bırakılırsa popüler bir sosyalizm propagandası üzerinden örgütlendiler. Temel siyasal sorunlardan özenle uzak durarak, böylece suya sabuna dokunmadan buldukları bazı imajlara saldıran SİP-TKP'liler bu "saldırı"yı aynı zamanda bir kitle çalışmasına dönüştürdüler. En ileri örneği ODTÜ'de yaşanan bu tarz belli sınırlılıklarla birlikte ciddi bir etki alanı da bulabildi. Yaptıkları "medyatik" çıkışlar onları birilerinin gündemine sokabildi. Öyle ki yukarıdaki örnekte, ODTÜ'de genel öğrenci kitlesi solcuları SİP-TKP'li olarak algılayabilmektedir.

Bu çevre neredeyse diğer tüm çevrelerden farklı olarak okullarda her işi SİP-TKP adına yapıyor. Bu konuda denebilir ki son derece "ilkeli" davranıyor. Herhangi bir ara aşama koymuyor. Sayıca nispeten kalabalık olmaları ile birlikte kendi adlarına, diyelim Mc Donalds üzerinden, siyasal çalışma sürdürüyorlar. Bu çalışma herşeye rağmen bir kitle çalışması tanımlamasını hakediyor. Neredeyse her aracı kullanıyorlar. Topluluklardan dergilere, ajitasyon konuşmalarından hemen her gün afişlemeye, ve en önemlisi, kişilerle yüz yüze gelmeye kadar birçok yöntemi kullanıyorlar. Hazırlık sınıfından binlerce öğrenciden konuşmadıkları bir öğrenci bile neredeyse kalmıyor.

Sonuç ise ortada. Küçümsenmeyecek düzeyde bir etki. Haliyle bir tepki ile birlikte. Onun tarzından hoşlanmayan ve kendisini "SİP-TKP karşıtı" olarak tanımlayabilecek yığınla öğrenci ile birlikte. Bizim çevremize toparlayabildiğimiz insanlar da dahil olmak üzere görüştüğümüz birçok öğrenci de SİP-TKP'nin diyelim neden yemekhane boykotuna katılmadığı, neden YÖK yasasına karşı birşey yapmadığı soruları üzerinden bu çevreyi tanıyabilmekte, ondan uzaklaşabilmekteler. Bu veri aynı zamanda bu çevreye karşı verilecek mücadelenin biçimi hakkında da fikir vermektedir.

Komünistlerin durumu: Biz genç komünistlerin durumu üzerine burada bir tartışmaya gerek yoktur. Özellikle yayınımızın geçen öğrenim yılını bitişini izleyen sayılarında genişçe değerlendirmelere konu edildi gelişme ve genişleme sürecimiz. Durumumuz son iki yılda belirgin biçimde iyiye gitmekle beraber henüz yetersiz bir düzeye sahip olduğumuz da bir gerçektir. Sınırlı güçlerle, ancak doğru bir politikayla ortaya koyduğumuz kampanya çalışmamız, bir bakıma düzeyimizi de yansıtmaktadır. Fakat hala da kırılması gereken bir darlık içindeyiz. Açık ki bu durumu haketmiyoruz.

Bu darlığın birçok nedeni var. Temel neden, ayrıca ele alınıp tartışılacak olan konuları belli açılardan kesen "örgütçülük" meselesidir. Ciddi eksikliklere rağmen yaptığımız kitle çalışmasının sonucu elde ettiğimiz ilişkileri örgütleyip kalıcılaştıramıyoruz. Bu konu daha sonra üzerinde ayrıntılarıyla durulmayı hakediyor.

Gençlik hareketine ve örgütlenmesine dair bakışımızın dolaysız sonucu olarak ortaya koyduğumuz kampanya çalışması ve onun araçları ilerdeki tartışmalarda çeşitli örneklerle ele alınacağı için burada geçiyoruz.

Gençlik örgütlenmesi ve onun algılanışı sorunu

Gençlik kitlesinin genel görünümüne ve çeşitli gençlik gruplarının güncel durumlarına kısa bir bakışın ardından esas meseleye, gençlik örgütlemesi sorununa geçebiliriz. Bu bölümde gençlik örgütlenmesinin nasıl algılandığı ve nasıl yorumlandığını, bir gençlik örgütlemesinin temel politik hattının ne olması gerektiğini, yaşanan darlıkların nedenlerini ve sonuçlarını irdelemeye çalışacağız.

Örgüt modelleri tartışması

Gençlik örgütlenmesi sorunu tartışılırken her zaman bu sorun bir örgüt modeli sorununa indirgeniyor. Gençlik hareketinin son 10-15 yılı bu tartışmaların belki de en yoğun yaşandığı dönemdir. Öğrenci derneklerinden ÖTK'lara, öğrenci meclislerinden özörgütlenme modellerine kadar bir yığın model arasında esas tartışma unutuluyor.

Öyle ki öğrenci hareketinin sorunlarından anlaşılan hangi modelin "harekete" daha uygun düşeceği oluyor. Birileri bir dönem öğrenci hareketinin aktığı kanal olan dernekleri öne sürerken, diğerleri şu an devlet güdümünde olan ve içinde çalışılması neredeyse imkansız hale getirilen ÖTK'ları, başka birileri her yere önerdikleri "meclis" modelini önümüze getirip bunun üzerinden tartışalım diyorlar.

Daha da kötüsü, her biri de kendi modellerinde oldukça iddialı. Hepsi birden "bu model öğrenci hareketinin gelişmesi için tek yoldur", "şu model olmadan bir hareket olmaz", "asıl ancak bu model öğrenci hareketine önderlik edebilir" türünden Marksizm dışı bir anlayışla hareket ediyorlar. Şu an tüm bu modellerin durumu ise gerçekten düşündürücü, daha açıkçası içler acısıdır. Şu soru bu hareketlerin temel gündemidir; "Öğrenciler mükemmel bir dizayna sahip bu örgütlere neden gelmiyorlar?"

Dernek ve ÖTK'ları "öneren" grupların temel argümanları bu oluşumların yasal statüsü ve olanaklarıdır. Aslına bakıldığında, bugünün koşullarında bu kurumların yasal olanaktan çok yasal sorumluklar getirdiği açıktır. Dernek kurmak ve korumak oldukça güç bir iştir, olduğu kadarıyla da son derece sınırlı işler yapılabilmektedir. Kaldı ki yaşanan darlık dernekleri, onların ateşli savunucularını bile bu işten vazgeçirecek kadar büyüktür. *Özgür Gençlik* çevresi geçen senelerde yaptığı atakla hızla kurduğu dernekleri ve dernek girişimlerini geride kalan öğrenim yılı içinde gene aynı hızla çöpe attı. Bunda farklı bir sürü nedenle birlikte asıl etken yaşanan muazzam darlık olmuştur. Derneğin çevresinde toplanan oldukça sınırlı sayıda öğrenciyi örgütleyince artık o derneğe ne gerek var ki! Bakış gerçekten bu derece dar ve grupçudur.

ÖTK'lar ise ayrı bir tartışma konusudur. ÖTK'ların bizzat YÖK tarafından üniversitelere önerilmesi, bu kurumlara dair bakışı da belirlemektedir. Yanı sıra ÖTK'lara girebilmek, çalışma yapabilmek, değil devrimci, solcu öğrenciler için bile oldukça

zordur. ÖTK'da temsilci olabilmek için temiz bir sicilin yanında belirli bir not ortalaması şartı getirilmiştir. Birçok üniversitedeki ÖTK şu an içkili partiler, mezuniyet baloları gibi etkinlikler düzenlemektedir. Bazıları ise faşistlerin elinde oyuncağa dönüşmüş durumdadır. *Emek Gençliği*'nin özel çabası ise oldukça sınırlı olumlu sonuçlar yaratmaktadır. İÜ, Çukurova Üniversitesi gibi üniversitelerde tuttukları ÖTK'lar ise şu ana kadar anlamlı bir çalışma ortaya koyamadılar. *Emek Gençliği*'nin çok öne¬usediği YÖK yasasına karşı yürüttüğü kampanyada da ÖTK'ların hiçbir etkisi yoktu denebilir. Bütün çalışma *Emek Gençliği* adına sürdürüldü. Eylem ve etkinlikler bu imza ile gerçekleştirildi.

Bugün bir parça öne çıkan örnekler bunlar olduğu ölçüde bu iki model üzerine bir şeyler söylemiş olduk. Sıra bizim bakışımızda: Biz her dönem sorunun bir model sorunu olmadığını yineledik. Tartışma bu eksende yürüdüğü takdirde bir sonuç alınamayacağını biliyorduk.

Açık olan bir şey var ki; kitle hareketinin seyri ve gelişimi bizim düşünce kalıplarımıza göre gerçekleşmiyor. O kendi araçlarını kolaylıkla yaratabiliyor. Bu gerçek elbette örgütlenme modellerini tartışmayı gereksiz hale getirmiyor. Ancak bu tartışmanın verili kitle hareketiyle birlikte, bugünkü gibi çok geri bir hareketlilikse, bu hareketin can alıcı sorunları ile birlikte tartışılması gerekir. Ancak yapılan şudur; sanki ortada gelişmiş bir öğrenci hareketi var ve bu hareketin bir de örgütlenme modeli sorunu var. Onlar da yaptıkları bu tartışmalarla bu soruna bir açıklık getirmeye çalışıyorlar.

Oysa bugünün ihtiyacı kitlesel, militan bir öğrenci hareketinin sorunlarına açıklık getirmek ve bu açıklık üzerinden işe koyulmaktır. Burada model sorunu tali bir sorundur. Elbette yapılan/yapılacak olan çalışmalar bu örgütlerle yapılmıştır/yapılacaktır. Bizim buradaki tutumuz doğru olan tek bir model üzerinden çalışma yürütmek biçiminde değildir. Bugün A üniversitesinde dernek üzerinden çalışırız, yarın bu ÖTK olabilir ya da daha demokratik bir yapıya sahip olan yasal sınırlara takılınayan başka bir örgüt olabilir. Bu kararı belirleyecek olan A üniversitesi öğrenci hareketinin güncel durumu ve ihtiyaçlarıdır. Eğer ÖTK'da çalışma olanağı varsa (elbette bugünkü durumu ile değil) bunu değerlendiririz. ÖTK'ların gerçek bir öğrenci örgütü olabilmesi için şu şiarı yükseltiriz: "ÖTK'lar ya bize ya çöpe!" Asla bu örgütlerin YÖK ya da devlet eliyle kurulmuş olması gerçeği bu tutumumuzu değiştirmez. Ne prensip olarak "ÖTK'lara hayır!" ne de "Yaşasın ÖTK!" diyebiliriz.

Derneklerde çalışma ise tamamen bu örgütlerin o anki işlerliği ile ilgilidir. Ancak buradaki çalışmamızda asla yasalcı bir eğilimin temsilcisi olamayız. Dernek örgütlenmesi esas olarak birimler üzerinden yükselmeli, bu birimlerin oluşturacağı ortak irade ile dernek politikaları belirlenmelidir. Bu birimlerin herhangi bir yasal statüsü yoktur elbette. Birimler tam da bu nedenle derneğin yasal sınırlara hapsolmamasının kısmi güvencesidir. Derneğe kilit vursalar da bu örgüt yerli yerinde durabilecektir. Yani asıl olan böyle bir örgütün yaratılabilmesidir, bu noktada derneğin kendisi amaçlaştırılamaz. ÖTK'ya ya da başka bir örgütlenmeye bakışımız da budur. Hareket kendisini yasal/icazetçi sınırlara hapsetmemelidir. Deneyimler açıkça gösteriyor ki, hareketin kendisi kendi yasallığını kitlelerin gözünde sağladığı meşruluğu ile yaratacaktır.

Kaldı ki öğrenci hareketi bu konuda yaratıcıdır da. Esnek bir takım platformlar, eylem birlikleri hep bu yasadışı meşruluk zemini üzerinde oluşturulur. Belli bir etkiye sahip olduğu yerde muhatap da alınır, fiili yasallığını da oluşturur. Üniversiteli öğrenci hareketi bu tür örgütlenmelere fazlasıyla açıktır. ÜÖP, Koordinasyon türü örgütlenmeler de böyle oluşmuş, oluşturulmuştur. Ancak bugün, hareketin darlığı koşullarında derneklerin yasal olanaklarından, ÖTK'ların "temsil yeteneği"nden bahsediliyor. Böyle bir karşılaştırma bile sorun hakkında yeteri açıklığı sağlıyor.

Çeşitli dönemlerde ve en etkili olarak bu son dönemde ortaya koyduğumuz kampanyalar çerçevesinde örgütlediğimiz esnek platformlara gelince; bunlar kendi adımıza öğrenci hareketine önerdiğimiz

"örgütlenme modelleri" değildir. Bu platformlar halihazırda örgütsüz bulunan öğrenci kitlelerini örgütleme çabamızdan ibarettir. Platformlar hayata geçirilebildiği yerlerde belli bir etki ve örgütlenme de yaratılabilmiştir. Bugün YÖK yasası, yarın emperyalist savaş, seçimler üzerinden oluşturulabilecek bu tür örgütlenmeler esnek yapılarıyla, yakaladıkları çalışma temposu ve etki alanıyla yarına daha sağlam bakabilmemizi sağlıyorlar.

Bu örgütlenmeler aynı zamanda elde ettikleri başarı ile sorunun hiç de model sorunu olmadığını, fakat doğru, hedefli, sistemli ve sürekli bir kitle çalışması olduğunu ortaya koymuşlardır. Bu platformlar hiçbir yasal dayanağa sahip olmamalarına karşın bir dizi etkinlik ve eylem gerçekleştirebilmişlerdir. Aslında bu konuda bizim ara dönem çalışmamız bile yeterince fikir sunmaktadır. Hiçbir yasal dayanağa sahip olmadan öğrenci kimliklerimizle ve esnek bir imza ile emekçiler arasında sürdürdüğümüz çalışma hiç de bu işler için bir "kurum"a ihtiyaç olmadığını göstermiştir. Bir kurum olsa olsa bu çalışmanın gelişmiş bir sonucu olabilir.

Bu konuda son olarak şunları söyleyebiliriz. Yasal olanakların her dönem ve her koşulda değerlendirilmesi gerekir. Bu olanaklar bir takım klüp ya da topluluklar olabilir, dernekler ya da ÖTK'lar olabilir, ancak bunlar tam da "yasal" olmaları nedeniyle amaçlaştırılmamalıdır. Bu olanaklar asıl amaca (gerçek kitlesel, militan bir öğrenci örgütlenmesi) uygun bir biçimde kullanılmalıdırlar.

Politik mücadele-akademik mücadele ikilemi

Öğrenci hareketinin örgütlenme sorunundan bahsederken karşımıza çıkan bir başka sorun, politik ve akademik sorunlara yaklaşımdır. Zira yukarıda tartıştığımız örgüt modellerinin politik sınırları da yine aynı gruplar tarafında şöyle çizilmiştir: "Dernekler ekonomik, akademik haklar için mücadele örgütleridir", "ÖTK'lar öğrencilerin akademik sorunları çerçevesinde etkinlik düzenlemelidirler". Yani bir öğrenci örgütü yalnızca öğrencilerin öğrenci olmaktan kaynaklanan sorunları ile ilgilenmelidir. Ötesi zaten var olan politik örgütlerin çalışma alanıdır.

Bu yaklaşım bugün pratikte pek yönlendiricilik taşımasa da yaygın bir anlayış olma özelliğini korumaktadır. Öğrenci hareketini sağlıklı gelişimi ve sürekliliği ancak onun daha ileriden politizasyonu ile olanaklıdır. Salt akademik ya da ekonomik sorunlar üzerinden gerçekleştirilen eylem ve etkinlikler bir süre sonra yok olmaya mahkumdur. Ancak politik ve akademik sorunlara birlikte odaklanmış bir öğrenci hareketi daha soluklu bir yaşam sürdürebilir.

Öğrenci hareketinin geri durumu bu ayrımı daha da güçlendiren bir olgudur. Politik söylemlerin kitleyi korkuttuğu ve uzaklaştırdığı argümanı hep tekrarlana geldi. Buradan hareketle "şimdilik" kitlenin geri bilincine uygun davranmamız gerektiği söylendi. Özü itibariyle reformist, ekonomist bir yaklaşımın ürünü olan bu söylem belli durumlarda kitlenin de gerisine düşmektedir.

Örneğin gerçekleştirilecek bir yemekhane zammı protestosunda özelleştirmeden bahsedilip bahsedilmeyeceği tartışılıyor. Sonuçta özelleştirmelerden bahsedilmemesi gerektiği yönünde bir karar da alabiliyor bu tartışmayı yapan dernek. Burada bu kararın alınmasında *Özgür Gençlik*'in özel bir rolü olduğunu söylemek gerek. Sonuçta yapılan eylemde çok doğal olarak, eyleme destek veren öğrencilerin de etkisiyle zamının özelleştirme ile bağlantısı kuruluyor, bunun üzerinden ajitasyon yapılıyor. Benzer örnekler ÖTK'lar içinde verilebilir.

Yukarıda konuya girerken bu bakışın en azında dernekler için "bugün pratikte pek yönlendiricilik taşıma"dığını söyledik. Bunu biraz daha açalım. Dernekler daha kuruluş aşamasında yayınladıkları uzun tüzüklerinde bu kurumların akademik-ekonomik sorunlar çerçevesinde örgütlendiklerini, bu yanıyla doğru bir benzetme olmasa da sendikalist bir çizgiye sahip olduklarını ortaya koydular. Bu çerçeveyi çizen de bizzat ÖG çevresi oldu. Ancak pratikte tam tersi sonuçlar ortaya çıktı. Dernekler akademik sorunlar dışında herşeyle ilgilendiler, her türlü soruna dair bir çalışma yapmaya çalıştılar. Bu çok doğaldı da. Çünkü derneklerin çevresinde toparladığı öğrencilerin böyle bir bakışı, dahası böyle bir

ihtiyacı vardı. Bu ihtiyaç böylelikle hiç olmazsa bu sorunlara dair materyal dağıtma çalışması yapılarak karşılanmış oldu. Bu sefer de daha enteresan bir durum ortaya çıktı. Derneklerin politik tutumları ile ÖG'nin tutumları, derneklerin afişleri ile ÖG'nin afişleri, şiarları, sloganları birbirine girdi. Sonuç ise tam bir dağılma oldu.

ÖG çevresinin planı şuydu; "Dernekler ekonomik çizgide çalışmayı sürdürecekler. Burada belli güçleri biraraya getirecekler. Politik sorunların muhatabı ise ÖG'dir. Siyasal sorunlara dair bir çalışmaya yapılacaksa bunu komünistler yapmalıdır. Bu ayrımı keskinleştirmek temel hedeftir. Öyle ki dernek ve ÖG çalışmasındaki güçler birbirlerinde kalın bir çizgiyle ayrılmadırlar. Derneklere ayıracağımız kadrolar yalnız bu işlerle uğraşmalıdır."

Sakat bir ideolojinin ürünü bu çarpık bakış doğallığında çarpık bir pratik üretti. İlk dönemlerde derneklerin kendilerini ekonomik-akademik sorunlarla sınırlamaya çalışması gülünç durumlara yol açtı. Derneği "sendikalist" bir örgüte dönüştürme çabasını hala sürdürdükleri bu dönemlerde bütün bir sene boyunca dernekler yalnızca toplantılar aldılar ve "neden dernek" sorusuna yanıt aradılar. Tabii derneklerin bir araya getirdiği insanlar da ÖG'nin doğal çevresini oluşturdular.

Bu çevreyi örgütleme sürecinde dernekler insanların eğilimleri doğrultusunda politik sorunlara eğildiler. Neredeyse bütün bir dönem boyunca çıkardıkları afişlerden, dağıttıkları bildirilerin tümü siyasal sorunlarla ilgili oldu. Sonuçta ise yukarıda ifade ettiğimiz bir gereksizlik durumu ortaya çıktı. Derneklerin çevresinde biriken birçok öğrencinin ÖG okuru haline gelmesi dernekleri de pratik bir yüke dönüştürdü. Bir süre sonra bu yükten kurtulmak gerekti.

Derneklerin çöpe atılmasının ardından ÖG çevresi tam bir kafa karışıklığı yaşadı. Dernek çalışmalarının bitirildiği okullarda durumu "kitleler kendi sorunlarıyla ilgilenmiyorlar" şeklinde açıklamaya çalıştılar. Kitlenin geri bilinci şimdi de bu bilinci geliştirmek için kurulmuş örgütlerin kapısına kilit vuruyordu. Bunun yerine gençliğin daha politik kesimlerine hitap eden esnek örgütlenmeler oluşturmaya çalıştılar. Savaş karşıtı platformlar ve yaşamı savunma inisiyatifleri adı altında oluşturdukları örgütlenmeler ise aynı sonu paylaştılar. Tam bu sürece denk gelen YÖK yasasını izlemekten başka bir şey yapamadılar. Önce kendilerini okullarda başlayan boykotlara verdiler. Sonra ise artık senenin sonuna doğru YÖK yasası karşıtı platformlara katıldılar ya da bu platformları oluşturma çabalarına ortak oldular. Beklemekte haklıydılar, ne de olsa akademik sorunlarla ilgilenecek örgütü daha yeni kapatmışlardı. Şimdi siyasal sorunlarla ilgileniyorlardı. Sosyalizmi propaganda etmeye bükmüşlerdi çubuğu (son dönem yayınların da kolaylıkla görülebilir).

Emek Gençliği ise, ona dair yaptığımız değerlendirmelerde ifade ettiğimiz gibi, ÖTK'lar konusunda beklemeci ve kendiliğindenci bir yol izledi. YÖK yasası karşıtı kampanyasında ÖTK'lar yalnızca bir takım deklarasyonlarda birer imza olarak kaldılar. Bu kurumlarla ne bir eylem örgütleyebildiler ne de bulundukları yerlerde bir etki yaratabildiler. Kampanya tamamen *Emek Gençliği* imzasıyla sürdürüldü. İmza kampanyasından bilgilendirme çalışmasına, eylemlerden, panel, söyleşi gibi etkinliklere hep bu imza ile hareket ettiler. Kullandıkları diğer topluluklar veya klüpler ise bu çalışmaya ciddi bir katkı sunmadı. Bu durum onların kendi imzalarıyla güçlü bir çalışma yapmalarını engellemedi. Çalışmaları sırasında hep şunu söylediler; "Bize göre bu çalışmalar fakülte temsilcilerine, bölüm temsilcilerine ve giderek sınıf temsilcilerine dayanarak yapılmalıdır". Buraya kadar bir sorun görünmüyor, ancak hemen ardından söylenenler meseleyi ortaya koyuyor: "Ancak bu başarılabildiği yerde bir örgütlenmeye gitmek olanaklıdır. Bu örgütlenme de ÖTK'dan başkası değildir".

Herşey net. Bu bakışlarının olağan sonucu olarak hiçbir platform çalışmasına katılmadılar. Çalışmalarını bu büyük hedefe endekslediler. Aldıkları mesafe ise bu hedefin çok çok gerisinde kaldı. Böyle olunca da bir süre beklemeyi tercih ettiler. Ancak yapılan bir takım eylemler onları hareket geçirebildi. 18 Mayıs gibi bir eyleme de geç kalmış olmanın verdiği telaşla katıldılar

Genç Komünistler/Ankara

Gençlik hareketinin sorunları...

Gençlik içinde kitle çalışması

Gençlik hareketinin sorunlarına ilişkin tartışmalarda sıklıkla bir veri olarak kullanılan "kitlelerin geri bilinci" argümanı üzerinde biraz daha yakından duralım. Gençlik kitlesine dair değerlendirmemizi daha önce ortaya koyduk. Bu değerlendirmelerde esas sorunu toplumsal planda yaşanan "alternatifsizlik" olarak koyduk. Bir arayışa sahip olan gençlik kitlesinin bu arayışının temelini politik sorunlar oluşturmakta. Evet, gençlik kitlesinin büyük bir bölümü geri bir siyasal bilince sahip. Evet, belli durumlarda politik sloganlar, politik platformlar onları korkutuyor. Ama bu durum bakışımızı ekonomist bir çizgiyle sınırlamamızı değil, politik sorunlar üzerinden yapmamız gereken çalışmayı, katetmemiz gereken mesafeyi işaret etmektedir. Kaldı ki, bugün ilk elden harekete geçirilmesi gereken ileri gençlik kitlesini yakalayabilmenin bir yolu da politik sorunlara eğilmektir. Buraya ısrarlı ve sürekli bir biçimde yüklenmektir. Son birkaç yılın öğrenci hareketlilikleri, bu eylemlere katılan gençlik kitlelerinin politik bir arayış içinde olduklarını göstermiştir. Gerek ÖO üzerinden yapılan eylemlere katılım düzeyi, gerek savaş karşıtı eylemlere ilgi hep bunu göstermiştir.

Özetle kitlenin geri bilinci olsa olsa bizim hem politik, hem akademik sorunlar üzerinden omuzlarımızda olan görevin ağırlığını gösteren bir veri olabilir.

Politik ve akademik sorunlara dair bakışımız şimdiye kadar hep doğrulandı. Bu iki sorunu birarada ele alarak, aralarındaki organik ilişkiyi kitlelere gösterebilmek hedefi ile sürdürdük çalışmalarımızı. Örgütlediğimiz platformlarda da bunu gözettik. Geçen dönem kampanya çalışmamız ise bu konuda doğru çizgiyi göstermesi açısından oldukça önemlidir. YÖK yasası üzerinden oluşturduğumuz bu platformlar kendilerini hiç de bu sorunla sınırlamadılar. Ülkede ve dünyada yaşanan siyasal süreçleri de ilgiyle takip ettiler. Bu sorunlar üzerinden politika yaptılar. Emperyalist savaşa karşı tutum aldılar. Bunu bir takım çalışmalara ve eylemlere konu ettiler. YÖK yasasının sermayenin saldırılarının bir parçası olduğu gerçeğini hep gözeterek eleştiri oklarını aynı zamanda sermayeye de çevirdiler. Tüm bunlar yapılırken genç komünistler özel bir zorlanma yaşamadılar. Platform çalışmasındaki diğer sürükleyici unsurlar bu sorunlar üzerinden de bir şeyler yapılması gerektiğini vurguladılar.

Yukarıda da ifade ettiğimiz bu yanılgıya (politik-akademik mücadele "ikilemi"ne) karşı mücadele genç komünistlerin görevleri arasındadır. Tekrar etmek pahasına şunu söylemek gerekiyor; öğrenci hareketinin sürekliliğini sağlayabilmek, belli mevziler oluşturabilmek, öğrenci hareketinin politikleşme düzeyi ile orantılıdır. Bu yapılmadığı yerde '90'ların başında ve ortasında yaşanan hareketliliğin sonu, yeni oluşacak hareketliliğin de kaçınılmaz sonu olacaktır. Bugün çok ciddi sorun kaynağı olmasa da bu yanılgılar, yarın salt akademik sorunlar üzerinden bir öğrenci mücadelesi geliştiğinde bu hareketin önüne anlamsız setler örecektir. Gelişmiş bulunan hareketin sınırlarını zorlamamak, böylelikle onu koruyup güçlendirmek kaygısıyla öne sürülecek bu yanılgıya karşı bugünden mücadele etmek gerekmektedir. Bu mücadele de açıktır ki bu anlayışa karşı muhalefet etmek biçiminde değil, kendi politik hattımız doğrultusunda mesafe almakla kazanılabilir. Platform çalışmasının son derece sınırlı pratiği ve ilk anlamlı sonuçları bunun mümkün olduğunu göstermiştir.

Marjinalleşme sorunu ve iddialı çalışma

Yıllardır süren hareketsizlik ya da kısmi

hareketlilikler tablosu, devrimci veya genel olarak solcu örgütlenmelere karşı varolan tepkinin de kat be kat artmasına sebep oldu. Yukarıda uzun uzun tartıştığımız nedenlerden ve tabii kitle hareketinin kendine özgü seyrinden kaynaklanan bu durgunluk tablosu beraberinde bir darlık getiriyor. Aslında bu iki olgu; darlık ve durgunluk birbirini diyalektik olarak etkiliyor. Bu darlığın ve durgunluğun ileri boyutlarında veya sürekliliği durumunda ise marjinalleşme denilen durumla karşılaşıyoruz.

Kitlelerin gündeminin ve ilgisinin tamamen dışına çıkmayı anlatan marjinalleşme olgusu bugünün devrimci gençlik hareketinin durumunu tanımlıyor. Belli çıkış dönemlerinde bir nebze olsun kırılabilen bu durum, akabinde gelen yeni durgunluk evresinde tekrar eski haline dönüyor. Bu durumun değişmesi için kitlelerle yüz yüze gelmek, bir hareketlilik yaratmak gerekiyor. Hareketlilik içerisinde marjinalleşme sorunu da çözülecektir. Ancak bu hareketliliği yaratabilmenin yolu da iddialı bir çalışmadan, bu iddialı çalışmadan güç alan iddialı ve tok bir seslenme faaliyetinden geçmektedir. İddialı bir çalışma kesintisiz bir çalışmadır. Öğrencilerin kafalarını çevirdikleri her yerde sizi görmesidir. Sınıfında, kantininde, yurdunda, karşısında onunla sürekli tartışmaya çalışan, onu sürekli ikna etmeye çalışan insanlar görmelidir. Bu ona güven verecek, söylenenleri bir süre sonra daha dikkatli bir şeklide dinlemesini sağlayacaktır.

Marjinalleşmeyi aşmanın yolu kitle çalışmasıdır. Kitle çalışmasının sorunlarını sonraki bölümde tartışacağız. Ancak önce iddialı bir çalışma üzerine söylediklerimizin olumsuz örnekleri üzerinde duralım.

İddia, öncülük, önderlik genel olarak kullanılan, ancak devrimci grupların daha özel olarak kullandıkları kavramlardır. Oların öncülüklerine dair söylediklerimizi yinelemeye gerek yok. İddialı olmayı "iddia etmek" ile karıştıran bir örgütler tablosu var karşımızda. Öğrenci hareketine önderlik etme iddiasını ifade etmek ile bu iddiayı taşımak, çalışmaları bu iddia çerçevesinde örgütlemek birbirine karıştırılıyor. İddia denilince akla genellikle ilki geliyor. Oysa devrimci gençlik grupları bugün en fazla mütevazi olmaları gereken bir dönemdeler. Ne bir çalışma var ortada, ne gençlik hareketinin sorunlarına ciddi bir ilgi, ne de ciddiye alınabilecek bir bakış. Özellikle son yıl yaşananlar bunu ortaya koyuyor. Politikasızlığı temel politika olarak belirleyen, bir oraya bir buraya savrulup duran, hedeften ve hedefe uygun araçlardan yoksun olan bir örgütlenme hiçbir biçimde ciddiye alınamaz.

Bu tablonun biraz dışına çıkmayı başarabilmiş reformist hareket ise tekil örnekler dışında yaşanan marjinalleşmeyi aşabilmiş değil. Ancak çalışmalarını daha hızlı ve tempolu bir biçimde sürdürür, gençlik kitleleri de bu çabaya bir parça karşılık verirse marjinallik bu hareketler adına ortadan kalkar. Gelişecek bu reformist hareketleri eleştirmenin ötesinde bir şey yapmayan devrimci gençlik grupları ise reformist saflardan etkileyebildikleri bir-iki öğrenciyi örgütlemeye kilitlenirler.

Kısaca kendinden menkul "önderlik" anlayışının, kitlelerden kopuk iddianın sahipleri yeni dönemi de kaybetmeye adaydırlar. Bu anlayış onları bir adım bile ileri götüremeyecektir. Yapılması gereken iddiaların büyüklüğünün gerektirdiği dağ gibi sorumlulukları yerine getirmek, yani çok fazla çalışmaktır.

Kitle çalışmasının sorunları

Güçlü bir gençlik örgütlemesi yaratabilmenin yolu güçlü bir kitle çalışmasından geçiyor. Burjuvazinin gençliği sarıp sarmalayan gerici dünyası, TV'siyle, gazetesiyle, ailesiyle, geleceğe dair "güzel" düşleriyle çok güçlü bir dünya. Bu gerici ilişkiler içerisinde debelenip duran gençliği kazanmak için çok sayıda, birbirinden farklı ve onları sarıp sarmalayan araçları kullanmak gerekiyor. Bu kısmı tam bir yaratıcılık alanı. Yazılı ve sözlü ajitasyonun sunduğu olanaklar alabildiğine geniş. Yeter ki kullanmayı bilelim.

Kitle çalışmasının temel sorunu aslında böyle bir çalışmanın yapılmıyor oluşudur. Ya

da yapıldığı kadarıyla da ihtiyacı karşılamaktan uzak, sınırlı ve etkisiz kalıyordur. Bugün reformistlerin bir kısmını bir parça dışında bırakarak bir kitle çalışması yapılmadığını söylemeliyiz. Buna bugünkü durumuzla biz genç komünistleri de dahildir. Böylesi durgunluk dönemlerinde kitle çalışmasına hız ve yaygınlık kazandırmak gerekirken, yapılan kitleleri kendi haline bırakmaktır. Afiş asmak ya da bildiri dağıtmak tek başına bir kitle çalışması değildir, olamaz. "Çok afiş yapan çok bilinir, çok etkiler" değildir. Ya da dağıttığı bildirileri okutamayan bir grup bildiri dağıtmış değildir. Tabii ki kitlelerin politikayla ilgileri genel siyasal süreçlerle yakından ilgilidir. Ama kimse kitlelerin şu günün ciddi sorunları ile ilgilenmediğini iddia edemez. Onların ilgilenmediği önlerine konulan kağıt parçalarıdır.

Görselliği kullanmak etkili bir yoldur, ama tek başına hiçbir şey ifade etmez. Görsel açıdan kusursuz, mükemmel bir renkli bir afiş asın, etkisi ne olmuştur? En fazla "hoş" bulunmuştur. Aslına bakılırsa nasıl bir etkisi olduğunu da bilemezsiniz, çünkü etkilemek istediğiniz kitle ile bir bağ kurmamışsınız. O bağı güzel bir afişle kuramazsınız. En fazla kurduğunuz bağı pekiştirir, öncesinde yarattığınız etkiyi güçlendirirsiniz.

Bugün bizde de varolan bu büyük yanılgı öğrenci hareketine çok şey kaybettiriyor. Çok sık yaptığımız afişlerin, sık sık dağıttığımız bildirilerin gerçekten nasıl algılandığını, ya da algılanıp algılamadığını biliyor muyuz? Hayır. Çok sık yaşanılan bir durumdur. "Duyarlı" denebilecek öğrenciler bile çoğu durumda duvarlara, camlara asılan afişlere dikkat etmeyebilirler, dağıtılan bildirilerin başına ve sonuna bakar okumazlar. Durum bu kadar kötüdür. Onların yapılan çalışmadan anladıkları "bugün x afiş yapmış" ya da "y çok fazla bildiri dağıtmış" olur.

Afişlerinizin ve bildirilerinizin okunmasını mı istiyorsunuz? Deyim yerindeyse onları insanların gözüne sokun. Afişlerinizi yapılabilecek her yere yapın. Bildirileri ise insanlarla konuşarak dağıtın. İnsanlarla ne olursa olsun konuşarak, iletişim kurarak dağıtım yapmaya çalışın. O bildirileri okutabilmenin bugün tek yolu budur.

Son söylediklerimizden doğru şu belirlemeyi de yapabiliriz. Kitle çalışması adına yapılan afiş ve bildiriler aslında hakkıyla yapılmıyorlar. Ajitasyonun bu iki "klasik" aracı gerektiği gibi kullanılmıyor. Çok sık kullanılan bu araçlar, kullanıcılarına çoğu durumda manasız, gereksiz geliyor. Afiş veya bildiri, yapılması gerektiği için yapılıyor. Çünkü bu araçların hemen hiçbir görünen faydası olmuyor. Bu gibi durumlarda hep Lenin'nin "hiçbir çalışma boşa gitmez" cümlesi tekrarlanıyor. Oysa bu cümle örgütlü devrimcileri tatmin etmiyor. Onlar giderek bu araçlara yabancılaşıyorlar. Hele bir de zor bir dönemden geçiliyorsa bu iş o kişi için tam bir angarya haline geliyor. Bu sorunu biz de, hem de oldukça derinden yaşıyoruz.

"Eskimiş" birer çalışma aracı olarak afiş ve bildiriler bugün hak ettikleri ilgiyi görmüyorlar. Onların yerine aslında ne oldukları çok da bilinmeyen "yeni" araçlar gündemde. "Yeni" sözcüğünün büyüleyiciliğinden olsa gerek, her "yeni" denildiğinde herkes onay veriyor. Ancak "yeni" olarak ortaya çıka çıka "kokart takma" gibi bir öneri çıkıyor. Ne zaman bildiri ve afişten bahsedilse aynı donuk bakışlar, aynı sıkıcı cümleler tekrarlanıyor. Dönüp dolaşılıp "farklı araçlar kullanmak gerek" noktasına geliniyor. Oysa "eski" araçlar gerektiği gibi kullanılamıyor.

Bunda, algılayışla beraber farklı sorunlar da belirleyici. Örneğin, özellikle devrimciler insanlarla yüzyüze gelmek istemiyorlar. Bundan özenle kaçıyorlar. Bu yalnızca diğer devrimci grupları değil bizim insanlarımızı da kesiyor. Daha önceki değerlendirmelerimizde bir devrimci tipolojisinden bahsetmiş; devrimcilerin bir süre sonra kitleye bakışlarının sakatlandığını, yapıcı değil yıkıcı bir anlayışın hakim olduğunu ifade etmiştik. Böyle kişilikler gerçekten çoğunlukta ve böyle insanlara öğrencilerle birebir diyalog yoluyla yapılacak bir çalışma zor geliyor. Bunu böyle ifade etmeseler de bu böyle oluyor. Hep söylenegelen ama bir türlü yapılmayan sınıf konuşmaları, kantin gezmeleri, yurt dolaşmaları çoğu durumda bu

ruh hali ile yapıl(a)mıyor.

Temel sorun kendine güven sorunudur aslında. Kendi politik platformuna güven sorunu. Kendinden ve çizgisinden emin bir devrimci karşısındakinin gerici ya da uruarsız tavrından etkilenmez, sabırla anlatır. Evet, sabırla anlatmak bugün yapılması gereken en önemli şeydir. Örneğin biz bir platform çalışmasında bazı "yürekli" arkadaşların etkisi ve çok özel bir yönlendirme ile bu iletişim sorununa belli ölçülerde çözüm getirdik. İnsanlara bu sorunu döne döne anlatmalı, onları bilgilendirmeli ve nihayetinde onların gündemine bu sorunu sokabilmeliyiz dedik. Bu çerçevede hazırlanan kapsamlı broşürler, bildiriler, etkinlikler için hazırlanmış el ilanları herkesle tek tek konuşularak dağıtıldı. Sonuçta binlerce öğrenci ile yüz yüze YÖK yasasını ve birçok sorunu tartışma şansı bulduk. İlk dönem sonunda, ikinci dönem başında yapılan kantin sohbetlerinde, yurt gezintilerinde alınan tepkiler pek parlak değildi. İnsanlar bu soruna pek duyarlı değillerdi ya da yasadan hiç haberdar değillerdi. Duyarlı olduklarını söyleyenlerse etkinliklerimize katılmıyorlardı.

Ancak biz çalışmada ısrarcı olduk. Neredeyse her hafta yurtlar gezildi, sınıflarda, kantinlerde insanlarla konuşuldu. Sonunda artık son haftalara gelindiğinde insanlar YÖK yasasından haberdarlardı, öfkelilerdi ve platformumuzu biliyorlardı. Bu kadarı bile onları etkinliklere getirmeye yetmedi. Daha fazla çalışmak, daha sıkı çalışma yürütmek gerekiyordu. İnsanlarla kurduğumuz iletişimin neredeyse en önemli aracı ise el ilanları, bildiriler ya da broşürlerdi. Yani "eski" araçları kullanıyorduk. İlk etapta platformdaki bazı arkadaşlar da buna burun kıvırdılar. Sonuçta "eski" araçların ne kadar popüler olabildiğini gördük. Eskinin etkisiz araçlarını etkili bir biçimde kullanıyorduk. Dağıtırken insanların materyallerimizi okuyup okumadıklarını anlayabiliyor, okudularsa üzerine tartışabiliyorduk.

Bu çalışma, çalışmamızı sürdürenleri de derinden etkiledi. Önce insanların ne kadar duyarsız olduklarına şaşırdılar. Ancak zamanla bu çalışmada gösterdikleri ısrar kısmi de olsa sonuç verdi. İnsanların gündemine girebildik. Onları sorun karşısında uyardık ve tutum almaya çağırdık. Bu durum başta umutsuz olanları da olumlu yönde etkiledi.

Böyle bir çalışma yapmak bize aslında daha önce bir kitle çalışması yapmamış olduğumuzu gösterdi. Kitle ile genel ilişkimizi nasıl geliştirebileceğimizi, yakalayabildiğimiz bağları nasıl kalıcılaştırabileceğimizi gösterdi.

Bu çalışma bize aynı zamanda insanlarla yüzyüze gelmenin sihrini gösterdi. İnsanlarla yüz yüze görüşebilmek, sorunlarını, meselelere bakışlarını doğrudan öğrenebilmek ve müdahaleci olabilmek. Tüm bu olanakları sağlayan yüzyüze görüşmenin her yolu aranmalı ve bulunmalıdır. En basit ve belki de en etkili yol ince düşünülerek ve üzerine tartışılarak hazırlanmış bir bildirinin insanlarla tartışılarak dağıtılmasıdır. Bu tarz insanları da şaşırtıyor, bir yanıyla daha sıcak bir ilişki kurabilmenin de zeminine dönüşüyor. Birçok insanla tanışıyor, ileri unsurları, eğilimlerini ve isteklerini doğrudan öğrenebiliyorsunuz.

Artık her materyalimizi bu şekilde kullanmalıyız. Bu konuda önce bir bilinç açıklığı oluşturmalı, insanları örgütlü bireyler haline getirirken ve onları eğitirken bu noktaya özel olarak dikkat etmeliyiz. Kitlelerle yüzyüze gelmeye ayak direyen tutumlara karşı sert davranmalıyız. Her yoldaşımızı ve çalıştığımız platformun her unsurunu böyle bir çalışma içinde eğitmeliyiz.

Çalışmanın sürekliliği ise yaratılacak etkiyi belirleyen temel etkenlerden biridir. Sık sık kesintiye uğrayan, zayıflayan bir kitle çalışması yaratılan etkiyi tamamen boşa çıkaracaktır. Yapılan yoğun çalışma ne denli başarılı olursa olsun genel bir etki için süreklilik şarttır. Süreklilik için çalışmada ısrar gereklidir. Israrı sağlayacak olan ise, bir hedefe kilitlenmiş, disiplinli, örgütlü insanlar topluluğudur. Bu topluluk partiden başkası değildir.

Genç Komünistler/Ankara

Programımıza dayanarak kitlelerle birleşeceğiz!..

Son seçimlerde etkili bir propaganda-ajitasyon ve teşhir çalışması yürüttük. Propaganda-ajitasyon çalışması elbette kendi içinde bir amaç değildi bizim için. Bu alanda fazlasıyla başarılıyız ve bu yeni bir şey de değil. Bizim için aslolan, sistemli bir propaganda-ajitasyondan da güç alarak, etkili bir siyasal çalışmayla emekçi yığınlara ulaşabilmek, giderek onlarla buluşmak ve nihayetinde onları saflarınıza kazanmaktır.

Seçim dönemindeki çalışmamız yerel parti örgütü olarak illegal araç ve olanaklarımızla sürdürdüğümüz çalışmayla sınırlı kalmadı. Fabrikalarda çalışan yoldaşlarımız kendi alanlarındaki işçi ilişkilerimize BDSP seçim bildirgelerini dağıtarak gündemlerine politikamızı soktular. BDSP'nin neden kurulduğu, bağımsız adayların seçimlere neden katıldığı, programatik farklılık ortaya konularak tartışıldı. Gücümüz ölçüsünde kitle ilişkilerimizi, seçim bürolarımızın açılışlarına ve yapılan etkinliklere katmaya çalıştık. Kısmi olarak bunda başarılı olduğumuzu söyleyebiliriz. Bazı ilişkilerimiz bu süreçte bize daha da yakınlaştı. Yine de kitle çalışmamız zayıf kaldı. Bu zayıflığın birçok etkeni var tabii ki. Sınırlı güç, deneyimsizlik, zaman darlığı, bazı imkansızlıklar vb. Bu çalışınamızla bir kez daha açığa çıkan eksiklik ve yetersizliklerimizi gidermek ve güç kazanmak bizzat kitle çalışması içinde olacaktır. Yürüttüğümüz seçim çalışmamız bunu fazlasıyla gösteriyor. Bu süreçten çıkardığımız derslerle kazanımlarımıza yaslanarak önümüzdeki süreçte bu eksikliklerimizi giderme, kitle çalışmasında yetkinleşerek hızla güç kazanma göreviyle yüzyüzeyiz. Seçim sonrasında da emperyalist savaş, sınıf ve emekçileri bekleyen yıkım ve felaketler vb. gündemler üzerine yoğun ve sistematik bir pratik faaliyet içerisinde olacağız.

Seçimden birinci parti olarak çıkan AKP'nin seçim başarısı geçicidir. Bu başarının temel nedeni emekçilerin arayışıdır. AKP'nin akibeti emekçiler tarafından çöpe atılan diğer düzen partilerinden farklı olmayacaktır. Zira seçimden önce ve sonra ABD'ye, İMF'ye, sermayeye yıkım programının devamcısı olacağına dair taahhütler vermişti. İlk icraatlar ve açıklamalar bunu fazlasıyla gösteriyor. Şimdiden şu net olarak görülüyor ki; binlerce işçi işinden olmakla, açlıkla yüzyüzedir. Kapımıza dayanan savaşın desteklenmesi de bunun cabasıdır.

3 Kasım seçimlerinin ortaya çıkardığı tabloda görüldüğü gibi, geniş emekçi yığınlar büyük bir arayış içerisindedir. Sermaye basınının da yansıttığı gibi bu bir toplumsal öfkenin dışa vurumudur, fakat pasif bir yansımasıdır. Hangi yol ve biçim altında sürerse sürsün, bu arayış, ağır yaşam ve sefalet koşullarından kurtulma gerçekliğine dayanıyor. Bağımsız devrimci sınıf çizgisiyle birleşemediği taktirde, sermaye düzeni bu arayışları şu ya da bu yöntemle saptırıp, düzen içi kanallara yönlendirebilecektir. Bu arayışlar devrimci bir sınıf çizgisinde birleşemediği taktirde, çürüme ve yozlaşmaya da neden olacaktır

Seçim sürecinin kitlelerdeki politik duyarlılığı artırması bizim için bir avantaj oluştururken, kitleler nezdinde sınıf devrimcilerinin farkı anlaşılmıştır. 3 Kasım seçimleri şunu da göstermiştir ki; bu tepki ve arayışları kucaklayıp örgütleyecek, iktidara taşıyıp sermaye sınıfının egemenliğine son verecek tek program partimizin, TKİP'nin programıdır. Bu işçi sınıfının bu topraklardaki biricik devrimci programıdır. Programımıza dayanarak yürüttüğümüz seçim çalışmamız bunu fazlasıyla kanıtlamıştır. Herşey net biçimde ortadadır; iki dünya ve iki sınıfla, bunları temsil eden iki programla yüzyüzeyiz...

Bu iddiaya sahibiz. Çünkü gücümüzü programımızdan, partimizden, kanlarıyla bayrağımızı daha da kızıllaştıran şehit yoldaşlarımızdan, yenilmez davamızdan alıyoruz. Emekçilerle devrimci sınıf çizgisinde birleşecek, sermayenin sınıf egemenliğine son vereceğiz.

Sefaköy'den komünistler

Seçim dönemi pratik faaliyetlerinden...

Kartal-Pendik bölgesi:

Komünistler 3 Kasım seçimlerini en başında itibaren "Sermayenin seçimlere işçi-emekçilerin devrime ihtiyacı va!" sloganıyla karşıladılar. Bu bilinç açıklığı temelinde, yerelliklerde yaratılan sınıf platformları ve onların bağımsız adayları ile, hem sistemin teşhirini yapmışlar hem de onlara alternatifsiz olmadıklarını göstermişlerdir. TKİP olarak seçime dönük politikalarımızı çeşitli materyallerle emekçi kitlelere ulaştırdık. Parti organı olarak bölgemizde yoğun bir propaganda faaliyeti yürütmeye çalıştık. Kentin büyük bir bölümüne duvar yazıları ile dönemsel şiarlarımızı yazdık.

Öncelikli olarak genel yol güzergahlarına yazmaya dikkat ettik. Bu, hem daha çok insanın görmesini sağladığı hem de zaman bakımından daha az vakit harcandığı için önemliydi. Artık neredeyse parti duvarı olarak anılan ve birçok espriye konu olan Boğaz Köprüsü girişindeki duvara "Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" şiarını yazdık. E-5 üzerinde Göztepe Köprüsü yanına "Kahrolsun emperyalizm!" yazıldı. Güzelyalı' da tren yolunda görülebilen bir duvara "Kahrolsun emperyalizm, yaşasın halkların devrimci birliği!" şiarı yazıldı. Kurtköy sanayide üç ayrı noktaya "İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!", "ABD Irak'tan defol, kahrolsun emperyalist savaş!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!" şiarlarını yazdık. Ayrıca Aydos civarındaki mezarlığa da "ABD'ci-İMF'ci düzen partilerine oy verme hesap sor!", "Yaşasın TKİP!" şiarlarını yazdık. Kısıtlı sayıdaki kuşlarımızı daha çok Gülsuyu ve Aydos'ta kullandık.

Bu pratik çalışma esnasında düşmanın dikkatini üzerimize çektiğimiz söylenebilir. Bir çalışma sonrası jandarmalar yoldaşımızın üzerine hedef gözeterek ateş açtılar. Ama bu çalışmada düşmanın eline hiçbir şey geçmedi.

-Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!

Kartal'dan komünistler

Ümraniye bölgesi:

Komünistler olarak seçim dönemiyle birlikte kendiliğinden bir politikleşme yaşayan kitlelere dönük olarak bölgemizde de devrimci bir pratik çalışma örgütledik. Seçimler nedeniyle yürüttüğümüz kampanyanın bir ayağını da bu pratik faaliyet oluşturdu. OSB-İMES çevresi ve buralarda çalışan işçilerin oturdukları mahalleler çalışmamızın öncelikli hedefi oldu. OSB ve İMES çevresine seçim ve savaş gündemli olarak "Amerikancı düzen partilerine oy yok!", "Düzen partilerine oy verme hesap sor!", "Düzen partilerine verecek oyumuz yok, soracak hesabımız var!", "Kahrolsun emperyalist savaş!", "ABD askeri olmayacağız!" şiarlarımızı yazdık.

Bunun yanında işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu mahalleler olan 1 Mayıs, Birlik, Esenşehir mahallerinde "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Kahrolsun ABD emperyalizmi!", "Amerikancı düzen partilerinden hesap soracağız!" şiarlarını cadde kenarlarına ve işçi-emekçilerin kullandığı güzergahlara yazdık.

Alemdağ Caddesi üzerinde binlerce kişinin görebileceği duvarları hemen her gün "Düzen partilerine oy yok!", "Düzen partilerine verecek oyumuz yok, soracak hesabımız var!", "Filistin halkına özgürlük!" şiarlarımızla donattık. Tekstil atölyelerinin yoğun olarak bulunduğu İstanbul Çarşısına ve daha büyük fabrikaların bulunduğu Ümraniye Siteye "F tipine hayır!" yazılaması yaptık. Ayrıca bölgede birçok noktayı "TKİP" imzalarıyla süsledik.

Savaş ve seçim gündemi üzerinden şekillenen çalışmamızın politik şiarlarını taşıyan kuşlarımızı da yoğun olarak kulandık. Çalışma boyunca binlerce TKİP imzalı kuşlar tüketildi, 20'nin üzerinde noktaya da yazılama yapıldı.

Ümraniye'den komünistler

Sefaköy-İkitelli bölgesi:

Yaklaşan Irak savaşı ve faturası çok daha ağır olan bir ekonomik-sosyal programın hayata geçirilmesi için tezgahlanan bir seçim oyununun gerçek anlamını kitlelere anlatabilmek ve buna karşı mücadeleye çekebilmek için, partimizin "seçim taktiği" politikasını temel alarak, siyasal faaliyetimize hız verdik.

Öncelikle; partimizin önümüzü aydınlatan taktik politikalarını, son dönemin sosyal siyasal gelişmelerini, düzen ve reformist partiler ile devrimci hareketin seçimlerde izleyecekleri politikaları ve bunun ışığında önümüze çıkan görevleri değerlendirerek önümüze şu hedefleri koyduk:

* Devrimci sınıf mücadelesi çizgisi izleyerek kitlelerle mücadele içinde buluşmak...

* İşçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu semtler ve sanayi bölgeleri başta olmak üzere en işlek cadde ve noktaları materyallerimizle kuşatmak...

* Yalan ve demagojiye dayalı boş hayaller yayarak kitlelerin zihinlerini bulandıran, İMF-TÜSİAD yıkım programlarında tekleşen düzen partilerini teşhir etmek...

* Sol-sosyalist söylemlerle kitlelerde parlamentarist hayaller yayarak çözümün mecliste olduğunu söyleyen reformist odakların konumun gözler önüne sermek...

* Kitlelerin politikaya çok açık olduğu böylesi bir döneme "boykot"çu zihniyetiyle yaklaşan küçük-burjuva devrimci akımlara karşı; "Ne seçim ne meclis! Çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" temel şiarıyla işçi ve emekçilere gerçek kurtuluşun yolunu göstermek, savaş karşıtı cepheyi güçlendirmek, kitlelerin karşısına devrimci programımızla çıkmak.

Bu çerçevede işçi ve emekçilerin yoğun olarak oturduğu semtleri-sanayii bölgelerini ve işlek noktaları hedefleyen geniş bir ajitasyon-propaganda çalışması başlattık.

Bunlardan biri olan Sefaköy-İnönü Mahallesinin çeşitli yerlerine; "Düzen partilerine oy verme, hesap sor!", "Emperyalist savaşa hayır!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!" "ABD askeri olma!", "Herkese iş, tüm çalışanlara iş güvencesi!" yazılamaları ve birçok noktaya "TKİP" imzalamaları gerçekleştirdik. Ayrıca Borusan'ın yakınında ve merkezi bir güzergah üzerine büyükçe "Ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde sosyalizmde!" yazılaması gerçekleştirdik.

İkitelli bölgesindee Marmara Sanayii Sitesi ve civarına "Emperyalist savaşa hayır!", "Irak halkı yalnız değildir!", "Yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!", "Düzen partilerine oy verme hesap sor!", "ABD askeri olma!", "Ne seçimde ne mecliste çözüm devrimde sosyalizmde!" yazılamalarını gerçekleştirdik. Halkalı ATV'nin civarındaki fabrikalar bölgesinde "Kahrolsun emperyalist saldırganlık!" yazılaması yaptık.

Yeni Bosna bölgesinde ise Zafer Mahallesi'nin çeşitli yerlerine "Amerikancı düzen partilerine oy verme hesap sor!", "Çözüm devrimde!", "Irak halkı teslim alınamaz!", "ABD askeri olma!" yazılamaları ve TKİP imzalamaları gerçekleştirdik. Doğu Sanayii Sitesi ve civarındaki fabrikalar bölgesinde ise "Savaş ve sömürü hükümetine oy verme!", "Çözüm ne seçimde ne mecliste, çözüm devrimde!", "Düzen partilerine oy verme hesap sor!" "Irak halkı teslim alınamaz!" sloganlarını yazdık.

Her gün yüzbinlerce insanın geçtiği E-5 güzergahında, Çobançeşme ve Bahçelievler mevkinde "ABD askeri olma", Topkapı'da ise "Ne seçimde ne mecliste, çözüm sosyalizmde" sloganlarımızı yazdık ve imzalarımızı attık.

Pratik çalışmalarımızın ikinci ayağını ise "Sınıfa karşı sınıf, düzene karşı devrim, kapitalizme karşı sosyalizm!", "Emperyalist savaşa onay veren Amerikancı partilerden sokakta ve sandıkta hesap soralım!", "F tipi hapishaneler kapatılsın, tutsaklara özgürlük!", "Yaşasın Ölüm Orucu direnişimiz!", "Ne seçim ne meclis, çözüm devrimde kurtuluş sosyalizmde!" şiarlarını içeren kuşlarımız oluşturdu. Y. Bosna Zafer Mahallesi, Doğu Sanayii Sitesi ve civarındaki fabrikalar, İkitelli Atatürk mahallesi ve Marmara Sanayii Sitesi civarında binlerce kuş tükettik..

Boykotçu akımların sokak aralarına sıkışan bir-iki pratik dışında varlıkları dahi hissedilmezken, illegal alanda yürüttüğümüz bu faaliyet bölgede kendini hissettirdi ve son süreç üzerinden epey anlamlı oldu. Bazı bölgelerde açık alan çalışanı yoldaşlarımızın yürüttüğü çalışmalarla içiçe geçti, emekçiler üzerinde güçlü bir etki bıraktı.

Sefaköy-İkitelli'den komünistler

Zor dönemde kendimize bakmak

M. Ulaş

Komünistler olarak zor dönemin devrimcileri olma iddiası ile yola çıkmamız, güçlü bir örgütsel yapıyı inşa ve işçi sınıfını buna kazanma iddiasıdır da aynı zamanda. Zor bir dönemde partiyi inşa edebilmemiz de bu iddianın pratikte somutlaşabilmesiyle mümkün oldu. Ancak partinin ulaştığı düzeye saflarımızda bulunan çoğu devrimci tarafından ulaşılamadığı da bir gerçek. Bu ise partimizin politikalarının hayata geçirilmesini, parti programının hayat bulmasını ve işçi sınıfını partiye kazanmamızı zora sokmakta. Bu nedenle biz komünist militanlar kendimizi partinin teorik-ideolojik çizgisine, politik-pratik hattına ve örgütsel düzeyine yükseltmeyi ertelenemez bir görev olarak kabul etmeliyiz.

Partimiz ortaya koyduğu programla önümüzü açmış ve yürümemiz gereken yolu göstermiştir. Bunun yanında gerek dönemsel olarak belirlenen merkezi politikalar gerekse seçilmiş alan veya sektörlere dönük özel politikalarla yürümemiz gereken yolu önemli ölçüde açmıştır, açmaktadır. Bize düşen açılan bu yolda kararlı bir şekilde yürüyüp işçi sınıfını partiye ve devrime kazanmaktır. Ancak saflarımızda bulunan devrimcilerin bir kısmının bu politikaları hayata geçirme konusunda şu veya bu ölçüde bir atalet içinde oldukları da bir gerçektir. Bu yoldaşlar yayınlarımızı adeta birer okur gözüyle okuyup kendi görevlerini de yayınlara zaman zaman katkı yapmak ve güdük bir pratik faaliyetle sınırlandırabilmektedirler. Bunu kabul etmek, olabilir bir durum ve tutum saymak mümkün değildir.

Evet biz düşünmeli ve yayınlarımıza düzenli olarak katkı yapabilmeliyiz. Fakat bu ancak politik sorunlara veya çalışmanın ihtiyaçlarına göre şekillenirse bir anlam kazanır. Bunun içinse çok yönlü bir politik çalışma ve parti politikalarını bulunduğumuz alanın özgül koşullarına uyarlama çabası içinde olmamız gerekir. Ancak böyle bir çalışma bizi diri tutacak ve mesafe almamızı sağlayacaktır. Böyle bir çaba içinde olmayanların herhangi bir konuda derinleşmeleri mümkün olmayacağı gibi, kendi sığlıkları içinde boğulmaları da kaçınılmaz olacaktır. Bu bir süre sonra sürekli kendini tekrar ve iddiasızlaşma doğurur ki, bunun da ulaşabileceği sonuç politik yaşamın dışına düşmek olmaktadır çoğu durumda.

Bundan kurtulmanın ve koyduğumuz iddianın hakkını verebilmemizin yolu kendimizi çalışmanın ihtiyaçlarına göre şekillendirmekten geçer. Bu kendimizi ve yaşantımızı disipline etmemizi zorunlu kılar. Nitekim daha kendisini bile örgütleyemeyenin partiyi ve devrimi örgütlemesi zaten beklenemez. Bu, yatış-kalkış saatlerinden tutalım da düzenli bir eğitim programı uygulamaya, tüm işlerimizi planlayıp günün her anını devrim davası için harcamayı kadar bir dizi konuda dikkat, özen ve disiplini gerektirir. Akşam çok yorgun olmak veya güzel bir film izlemek, sonra da geç uyuyarak ertesi günün yarısını heba etmek hiç de taşıdığımız iddia ile örtüşmeyen bir davranış tarzı olur. Elbette kendi ihtiyaçlarımız için zaman ayırırız. Ama sınıf devrimcisi olma iddiası taşıyan bir devrimcinin ihtiyaçları da partinin ve devrimin ihtiyaçları değil midir ki zaten.

Fabrikada 10 saat çalışmak, sonra eve gelip uyumak için geçerli bir neden olamaz. Nasıl ki fabrikada bir işçi olarak sıkı bir disiplin altında çalışıyorsak, bir parti işçisi olarak fabrika dışında da aynı çalışma yoğunluğunu, hatta daha fazlasını göstermek zorundayız. Evet bizler partinin ve devrimin işçileriyiz aynı zamanda. Başımızda eli sopalı bir ustabaşının veya üst bir organın müdahalesini beklemek, bizim tavrımız olamaz. Bu iddiamızı boşa düşüreceği gibi, müdahaleden yoksun kaldığımız anda da zayıflayıp zamanla geriye düşmemize neden olur. Tabii böyle devrimcilerin ne kadar ileriye çıkabileceği de ayrı bir sorun.

Çalışmamıza yön verecek olan partinin belirlediği politik hattır. Politikanın ve sınıfa yönelimin karşılık bulacağı yer ise işçi sınıfı ve emekçi kitlelerdir. Çalışmamız geniş işçi kitlelerine dönük olmakla birlikte temel hedefimiz öncü işçilere ulaşmak ve onları partiye kazanmaktır. Ancak bugün öncü işçilerden anlamamız gereken geçmiştekinden farklıdır. '80 öncesinin ve '87-91 dönemi hareketliliğinin ortaya çıkardığı öncü kuşak Körfez Savaşıyla birlikte tasfiye edilmiş, onun yerini genç ve mücadele deneyimi olmayan bir işçi kuşağı almıştır. Bunlara daha doğru bir tabirle öncüleşmeye açık işçiler demek yerinde olur. Bu "öncüler" de devrimci parti ve örgütlere eskisi gibi açık olmadıkları gibi belirgin bir biçimde örgütlülükten kaçış eğilimi taşıyorlar. Bu ise bizim normali aşan bir çalışma tarzı ve güçlü bir örgütsel kuşatmamızı zorunlu kılmaktadır. Yani bulunduğumuz alanlarda ileriye çıkmaya açık veya öncü olabilecek işçilere ulaşıp onları dört bir yandan kuşatarak ileriye çekmemiz bir zorunluluk olarak karşımızda durmaktadır.

İnsanları dönüştürmenin tek başına bire bir ilişkiler içinde sağlanamayacağı ortada. Bunun için güçlü politik bir çalışma gerekir. Sınıfı ancak politik bir faaliyet içinde kazanabiliriz. Bunu başarabilmek için de kitle denizi içine girmeli ve onlarla her türlü bağı kurabilmeliyiz. Bu, sosyal yönden gelişmiş olmayı zorunlu kılar. Sosyal bağları zayıf olan devrimcilerin kendilerine içinde çalışabilecekleri bir çevre oluşturabilmeleri oldukça zor olacaktır. Bu yapılmadan da bırakalım politik bir faaliyet yürütebilmeyi işçileri yayınlarımızın düzenli okuru yapabilmek bile oldukça zordur.

Engels'in sözü bu açıdan oldukça çarpıcıdır; bir insanın sosyalliği ne ise kendisi de odur. Bu söz üzerine durup düşünmek gerekir. Sosyal yönden gelişmiş bir devrimci bulunduğu ortamda ilişki kurmakta zorlanmayacak ve bu özelliğini güçlü bir partili kimlik ve donanımla birleştirebildiği ölçüde siyasal çalışmada hızla yol alması zor olmayacaktır. Bu sayede bugün bir dost olanın çok geçmeden bir yoldaş olarak saflarınıza gelmesi mümkün olacaktır. Bu bağların kurulamadığı durumlarda ise bırakalım çalışmada mesafe almak bulunduğumuz alandan dışlanmamız, bir nevi soyutlanmamız kaçınılmaz olur.

Bu nedenle bizler, bu zayıf yanımızın üstüne kararlı bir şekilde yürümeli ve rahat sosyal ilişkiler kurma yeteneği kazanabilmeliyiz. Nitekim yer yer yüzlerce işçi arasında uzun süre çalışılmasına rağmen bir işçinin dahi okur haline getirilememiş olması düşündürücüdür. Bu ne işçilerin geri bilinci, ne de düzenin onları dört koldan kuşatmış olması ile açıklanabilir. Bu olsa olsa bizim atalet ve iddiasızlaşmamızın bir göstergesidir. Eğer her sorunu bizim dışımızdaki olumsuz koşullarla açıklamaya kalkarsak bu hem bizi edilgenliğe ve iddiasızlığa sürükler, hem de partinin dönüştürücü, örgütleyici ve önder rolünü yadsımamıza neden olur. Eğer bizler kendiliğinden hareketin kuyruğunda yüzen küçük-burjuva devrimciler veya liberal reformistler olsaydık, çeşitli bahaneleri önümüze çekip sızlanabilirdik. Ama bizim başta koyduğumuz partili kimlik ve iddia bu gerekçeleri boşa düşürür, onlarla hiçbir biçimde bağdaşmaz.

Bahaneler ardına sığınmamak ve çalışmamızda kazanımlar elde etmek istiyorsak, kendimize net hedefler belirlemeli ve tüm olanaklarımızı belirlediğimiz bu hedeflere ulaşmak için seferber edebilmeliyiz. Örneğin; X fabrikasında veya Y alanında iki ay içinde işçilerle asgari düzeyde bir ilişki kurmak ya da varolan ilişkilerimizi tanımlı hale getirmek gibi daha somut hedefler belirleyip buna uygun görevlendirmeler yapılabilmeliyiz. Daha sonra da alınan kararlar ve hayata geçirilen pratik karşılaştırılıp kararların ne kadarının hayata geçirildiği denetlenebilmeli ve rehavet içinde işlerin savsaklanmasına izin verilmemelidir.

Bunun yanında aynı titizliği MYO ve PYO'a düzenli katlı yapılması konusunda da göstermeliyiz. Her hafta gelişen gündemler veya çalışmanın yönelimleri doğrultusunda yayınlarınıza katkıda bulunabilmeliyiz. Bunu bir zorunluluktan öte bir hak olarak değerlendirmeli ve düşüncelerimizi yayın organlarımız aracılığı ile yoldaşlarımıza ve

işçi-emekçilere ulaştırabilmeliyiz. Unutulmamalı ki her yazı yazma süreci aynı zamanda hakkında yazılan konularda bir yoğunlaşma ve eğitim sürecidir de. Bu nedenle yayınlarınıza katkıyı bir eğitim süreci olarak da değerlendirmeliyiz.

Buna benzer denetim mekanizmalarının oturtulabilmesi sayesinde, çalışmamızın kendiliğinden bir halden kurtarılıp belli bir düzeye çıkarılması da olanaklı hale gelir. Aksi taktirde rehaveti izleyen ve tamamlayan çalışmadaki iddiasızlık bizlerin geriye düşmesini de kolaylaştırır. Somut hedefleri olan ve tanımlanmış bir faaliyet yürütmediğimiz bir durumda, fabrikada bir işçi olarak çalışıyor dahi olsak giderek bu iddiasızlık içinde "işçileşme"miz kaçınılmaz olur. Bu tarz bir "işçileşme"den, proleter bir devrimci olmayı değil fakat onunla karşıt biçimde işçilerin bugünkü geri, edilgen ve pasif konumuna düşmeyi anlamak gerekir.

Fabrikada çalışmak kimseyi kendi başına sınıf devrimcisi yapmaz. Eğer doğru ideolojik-politik hattımız ve buna uygun bir örgütsel çalışmamız yoksa fabrikada çalışan bir küçük burjuva olmaktan öteye gidemeyiz. Yani sabah 7'de işe giden, akşam gelip televizyon izleyen, vakti kalırsa biraz kitap okuyan, çok dürtüklenirse yazı yazan, çevresine ve politik sorunlara duyarsız kalabilen bir devrimci tipi çıkar ortaya ki, böylelerine ne kadar devrimci denebileceği de tartışmalıdır.

Bunun yanında arada sırada çıkılan pratik faaliyet de kimseyi tek başına devrimci yapmaz. Pratik faaliyet ancak sürekli ve etkili bir politik çalışmayla birleşirse bir anlam kazanır. Yoksa bu süreçte dağıtılan bir bildiri veya yapılan ajitatif bir konuşmayla işçi sınıfını kazanmayı beklemek ve bunun adına devrimcilik demek, olsa olsa kendi sığ sularında yüzenlerin işi olabilir. Doğru çalışma tarzı için elbette açık bir siyasal bilince sahip olunması, bunun yanında parti programının, stratejik ve taktik yönelimlerinin, ideolojik-politik hattının kavranabilmesi gerekir. Politik çalışmada iddia ve ısrar ancak bu şekilde kazanılabilir. Çünkü ısrar ve yoğunluk olabilmesi için partili kimlikte bir derinlik kazanabilmek, bunun içinse gerek teorik-programatik gerekse ideoljik-politik bir eğitimden geçmek zorunludur. Eğer bu derinliği sağlayamazsak kendi sığlığımız içinde boğulmamız kaçınılmaz olur. Birikimsiz bir devrimci sığ bir suya benzer. Sığ birikintileri karıştırıp bulanıklaştırmak kolay olur. Böyleleri ilk zorluklarda ya da esen sert rüzgarlarda dayanamayıp savrulma eğilimi taşırlar. Bu ise bizi çok yönlü ve sistemli bir eğitime zorunlu kılar.

Partinin ulaştığı teorik, politik ve örgütsel düzeyin ifadesi olan belgeler incelememiz, kendimizi geliştirmemiz ve politik çalışmamızda kullanmamız için bizi bekliyor. Çalışmamızın ihtiyaçlarına göre belirlenecek bir eğitim programı hepimiz için bir zorunluluktur. Ancak doğru bir eğitim ve devrimci kimliğin birleşmesiyle burjuvazinin kuşatmasına ve saldırılarına karşı partinin ve devrimin değerlerini koruyabiliriz. Parti çizgisi ve değerlerini kavrayamamış, yaratılan devrimci mirası ve partili kimliği özümseyememiş bir devrimcinin düşman karşısında parti bayrağını yukarıda tutması da oldukça zor olacaktır. Düşmanın faşist baskı ve zoruna karşı bizim gücümüz tarihsel haklılığımızdan, devrimci mirasımızdan ve partili kimlikten süzülerek oluşmuş kırılmaz irademizden gelir. İşte bu güç ki düşmana kendi ininde diz çöktürebilir. Ancak bu; partili kimlikte ısrar, yoğunluk ve derinliği zorunlu kılar. Derinlik ise ancak çok yönlü ve sistemli bir eğitimle kazanılabilir.

Evet bizler zor dönemin devrimcileri olarak geleceği kazanmak iddiasıyla yola çıktık. Ancak bu yolda yürümenin hakkını verenler sonuna dek ilerleme onurunu yaşayabilecekler. Yolumuza çıkacak zorluklar ise ancak sistemli ve kararlı bir mücadele ile aşılabilirler. Bu ise öncelikle kendi zaaf ve yersizliklerimize karşı amansız bir mücadeleyi zorunlu kılar. Kendisini dönüştüremeyenlerin, içlerindeki küçük-burjuvaziyi ezemeyenlerin, kendi sığ sularında yaşayanların içinde yaşadıkları toplumu ve dünyayı değiştirmeleri beklenemez. Bu nedenle önce kendimize karşı acımasız olup zaaflı yanlarımızı ezmeliyiz. Ancak bu sayede koyduğumuz iddianın hakkını verip emin adımlarla yolumuzu yürüyebiliriz.

Devrim davası bu topraklarda güvence altına alınmıştır

Ekim Devrimi aradan geçen 85 yıla rağmen hala tüm dünya işçi sınıfı ve ezilen halklar için bir umut ışığı, gerçek kurtuluşun bir kılavuzudur. Büyük Ekim'in 85.'inci yıldönümü aynı zamanda emperyalist dünya düzenine karşı Türkiye topraklarından militan bir savaş ilanı olarak kurulan partimizin, TKİP'mizin 4. kuruluş yıldönümüdür.

Bir avuç insanla parti inşa örgütümüz EKİM siyaset sahnesine çıktığında, tasfiyeci dalganın, kaçkınlığın, dönekliğin, "yeni dünya düzeni" çığırtkanlığının ortalığı sardığı, Doğu Avrupa'daki yıkılışın başlamakta olduğu bir dönemdi. Safları terkedenler, devrime ihanet edenler, reformizme ve düzenin icazet alanına hızla kayan 25-30 yıllık hareketler...

Bir avuç insanla yola koyulan komünistler, bu tasfiyeci dalgaya karşı çetin bir mücadele yürüttüler. Devrimci hareketin hastalıklı-zaaflı yönlerini devrimci bir eleştiri süzgecinden geçirerek, devrimci bir sınıf çizgisinde proletarya partisini inşa etme zorlu görevine giriştiler. Sonuçta on yılı bulan yoğun ve inatçı bir çabanın ardından, sıfırdan yaratılan bir örgütle bu tarihi görevi başarıyla yerine getirdiler. '98 yılının 1 Kasım'ında partimizin, TKİP'nin kuruluşu dosta düşmana ilan edildi. Bu her açıdan tarihi önemde bir adımdı. Partimizin ilanı bu topraklardaki devrim davasının güvence altına alınmasıydı.

Kongremizin platformunda; başta program ve tüzük olmak üzere bir dizi temel önemde konu ele alınmış, canlı, dinamik ve düzeyli tartışmaların ardından bir sonuca bağlanmıştır. Türkiye devrimci hareketi, parti programına yüzeysel ve biçimsel olarak yaklaşırken, ve bunun ürünü olarak da her geçen gün iddiasızlaşırken, Parti programımız, kaynağını *Komünist Manifesto*'dan alan 150 yıllık bir teorik ve pratik birikim üzerinden yükselmektedir. Bu programın devrimci sınıf mücadelesi için yol gösterici dinamik özü ve içeriği her geçen gün daha iyi anlaşılmaktadır. Bunun en son örneği 3 Kasım seçimleri süreci oldu. Geleneksel sol akımlar parlamentarizme kayarken ya da kitleleri boykota çağırıp pasif bir edilgenlikle seyrederken, sınıf devrimcileri izledikleri seçim taktiğiyle süreçten politik-pratik olarak kazançlı çıkmışlardır. Bu başarı programımıza dayanmanın, ondan güç almanın bir üründür.

'89 yıkılışıyla birlikte dünyada "yeni dünya düzeni" ilan edilmiş; sınıf mücadelerinin ve sosyalizmin öldüğü, kapitalizmin ebediliğini kanıtladığı çığırtkanlığı ortalığı sarmıştı. Bundan sadece birkaç yıl sonra işçi sınıfı ve emekçi halk kitlelerinin kapitalizmin baskı ve sömürüsüne, emperyalist kölelik ve saldırganlığa karşı yeni bir mücadele dönemine girmeleriyle birlikte kapitalizmin temelleri sarsılmaya başladı. Bugün emperyalist küreselleşmenin yarattığı yıkıma ve emperyalist savaş hazırlıklarına karşı tüm dünyada milyonlarca emekçi sokaklara dökülmektedir. Bu tepki her geçen gün büyüyüp gelişmektedir.

Tüm dünyada olduğu gibi Türkiye'de de emekçiler yoksulluk girdabına sürüklenmekte, sefalet ve açlık günbegün derinleşmektedir. Sermaye devleti milyonlarca emekçinin kanı ve yıkımı pahasına ABD'nin savaş arabasına hızla koşmaktadır. Emekçiler cephesinden buna karşı koyulamadığı taktirde tam bir yıkım yaşanacaktır. Türkiye işçi sınıfı ve emekçilerinin bu düzenden bir beklentileri olamaz. Bu düzenin emekçilere reva gördüğü tek şey kan, zulüm, işkence ve yoksulluktur. Emekçilerin gerçek kurtuluşu yeni Ekim devrimlerinden geçmektedir.

Zorlu bir sınavla daha karşı karşıyayız. Görevlerimiz çoğalmakta, sorumluluklarımız artmaktadır. Partimizden, programımızdan, davamızdan aldığımız güçle görevlerimizi omuzlayıp kucaklayacağız Komünistlerin en zor dönemde ve sınırlı olanaklarla ulaştıkları teorik-taktik birikim elbetteki karşılıksız kalmayacaktır. Türkiye'de küçük-burjuva sol mezhepler dönemi sona ermekte, devrimci sınıf partisi dönemi başlamaktadır.

Ekim Devrimi'nin 85, Partimiz TKİP'nin 4. Kuruluş yıldönümünü tüm coşku, inanç ve bağlılıkla selamlıyor, şehit yoldaşlarımızın anısı önünde saygıyla eğiliyorum.

M. Abidin

Emekçilerden gelen en küçük katkıyı bile değerlendirebilmeliyiz

Komünist hareketin geldiği noktada dönüp geriye baktığımızda, en çok zorlandığımız alanların başında kitlelerle ilişkiyi süreklileştirebilmenin geldiğini söyleyebiliriz. Çalışmanın kendi zorluğu ve kitlelerin genel geriliği nedeniyle dar bir çalışma alanına sıkıştığımız görülebilir. Son genel seçim çalışmaları ile ilgili değerlendirmeler okunduğunda, bir an bunların aşıldığı düşünülebilir. Ama belirleyici olan bu ilişkilerle sürekli bir diyaloğun sürdürülmesidir.

Bugün ülkedeki politik tabloya baktığımızda, kitlelerin devrimci politikalara henüz pek sıcak bakmadığını görebiliriz. Genel gericilik dalgası tüm insanların üzerinde şu veya bu ölçüde etki bırakmış durumda. Küçük-burjuva devrimci akımların, reformistlerin ve dejenere dergi çevrelerinin pratikte yaptığı hataların da kitlelerde bir kırılmaya neden olduğunu söyleyebiliriz. Siz gerçekte farklı olsanız bile insanlar bugün için sizi de aynı kefeye koyup yargılamaktadır.

Peki biz komünistler bugünkü tabloya bakınca, en küçük katkıyı nasıl örgütlü güce katacağız? Özellikle bizde birçok yoldaş kitleleri ele alırken veya çevremizdeki ilişkileri değerlendirirken yanılgıya düşebiliyor. Herkesten kendisinin gösterdiği emeği bekleyebiliyor. İnsanlar bunu veremeyince bir kırılma yaşanabiliyor. Yaşanan kırılmalar ise o insanlarla ilişkilerin sürdürebilirliğini zora sokuyor. Böylesine bir bakıştan dolayı birçok ilişkiyi kendi çevremizde tutamadığımızı söyleyebiliriz. Bu, seçim çalışması içinde de karşı karşıya kaldığımız temel bir sorun. Bu konuda yoldaşların çok daha dikkatli olması gerekir. Biz komünistler elbette insanları geriliği ile kabul edip onlara kayıtsız şartsız evet diyemeyiz. O insan hakkında düşüncelerimizi elbette gerektiğinde çok açık ve net bir şekilde söylemeliyiz. Sistem karşısında alması gereken tutumu önüne açıklıkla koymalıyız. Ama her insanın tam bir çıkış sergileyemediğinden hareketle çalışmaya sunabileceği katkıyı değerlendirmekten de kaçınmamalıyız.

Burada katkıyı sunacak kişinin kimliğinin çok önemli olduğunu belirtmeliyiz. Özellikle işçileri bu alanda biraz daha zorlamalıyız. Onların sunacağı katkının (bunun boyutları önemli değildir) apayrı bir anlam ifade ettiği açıktır. Eğer bu sınıfsal zemini kaybedersek genel yozlaşma içine düşebiliriz.

Biz komünistlerin önünde zorlu bir görev durmakta. Bu dönemde bakışımız, en küçük bir katkıyı devrim için örgütlemek olmalıdır. Tabii ki insanlara yapabileceğinden daha fazlasını yaptırmak için gerekli çabayı harcarız. Ama onlarla ilişkiyi koparmak ve onları bir köşeye atmak gibi bir lükse sahip değiliz. Biz genel politik çizgimizden ödün vermeden, çevremizdeki tüm insanların katkısını bu alana yönlendirmeliyiz. Bunu yaparken hareketi bir insana benzetmeliyiz. İnsanın tüm hücreleri ve tek tek her bir atomcuğunun bir yer tuttuğunu unutmamalıyız.

Peki insanın her hücresi aynı çalışma kapasitesine sahip midir? Tabii ki hayır, genel bir deyiş vardır; insanın neresi ağrırsa canı oradır diye. Tabii ki her bir hücrenin önemli olmasına rağmen asıl önemli olan beyindir. İnsanlar birçok hücreden yoksun yaşayabilmektedir, ama beyin olmadan yaşamak mümkün olmaz. Tersten de sağlam ve iyi bir insansa tüm hücreleri çalışan bir insan olduğu açıktır. Yani biz hareketi bir insan olarak alıp, çok önemsiz gibi görülen hücreleri de bir arada tutmalıyız. Onun genel tabloda bir yeri olduğunu her zaman gözönünde bulundurmalıyız.

T. Yıldız

yoldaşlarımızın yapacağı çalışmayı boşa düşürmeme ve kişisel güvenlikten öte örgütsel güvenliği esas alma ilkesi olacak. Yapacağımız faaliyetler temelindeki görev bölüşümünün de kişilerin kaygılarını ve geriliklerini beslememesine dikkat etmeliyiz.

- Bazı süreçlerde yaşandığı gibi, kendi faaliyet ve planlarımızın içinde boğulmamalı, dünyada, ülkede ve ilde gelişen ekonomik, siyasal, politik süreçlere örgütlü bir tarzda dahil olmalıyız. Bu bazen ildeki bir kitle eylemi, basın açıklaması olur, bazen de başka bir şey. Zihnimizi bu tür gelişmelere açık tutmalıyız. Aksi halde kendi dar sınırlarımızı aşamaz, kendimizde ve çevremizde devrimci kimliği geliştirmede zorlanırız. Örgütlemeye çalıştığımız ilişkilerimiz doğal arkadaşlık ilişkilerinin ötesine geçemez. Sınıf çalışması yürütüyorsak, bu çalışmayı politik-pratik süreçlere dahil edemezsek, dar ekonomik çerçevede yürüyen bir çalışmayla sınırlanırız. Kısacası, etkinlik ve eylemliliklere kendimizi ve çevremizi katmaya çalışmak temel bir sorumluluğumuzdur.

- Sınıf ve kitle ilişkilerimiz geliştikçe, işçi-kitle önderi olma niteliğini kazanmanın yolu ve yöntemini öğrenebilmeliyiz. Bizi küçük-burjuva devrimciliğinin sınıfsal ufkundan ayıran işçi sınıfı devrimcisi olabilmemiz, sınıf çalışmasında aldığımız yolla birlikte, kimliğimizi bu çalışma içerisinde yoğurabilmemize bağlıdır. Unutmamalı ki, işçi sınıfı partisinin işçi sınıfı içinde güç olabilmesi bir yanıyla da kadrolarının ajitatörlerden, propagandacılardan ve iyi örgütçülerden oluşabilmesine bağlıdır. Kadro sorunları üzerine yazılmış metinleri titizlikle incelemeliyiz.

- Çalışma alanlarına dönük belirlenmiş hedefler çerçevesinde, bu çalışmada başarılı olabilmek için, kendi yayınlarımız başta olmak üzere temel yazılardan faydalanabilmeliyiz. Örneğin; sendikalaşma, bülten, platform, kültür-sanat vs.

- Örgütlü mücadelemizde ve yoğunlaştığımız alanlarda önümüzü açmanın yolu zihnimizin açılmasından geçtiğinden, teorik çalışmayı ertelememeliyiz. Devrim mücadelesinde bütün zorluklara rağmen düşmeden ve sapmadan yürüyebilmek için önümüzü iyi görmemiz gerekiyor. Yolumuzu aydınlatacak olan, bilimsel dünya görüşümüzdür.

- Çalışma alanlarımızda kolektifler/birimler oluşturmalıyız. Varolan birim ve kolektiflere yeni yoldaşlarımızı dahil etmeye çalışmalıyız. Bu konuda yoldaşlarımıza güvenmeliyiz. Zira örgütlü bir çalışma bireysel değil kolektif çaba ve çalışmanın üzerinde yükselir.

- Oluşturulmuş kolektifler/birimler düzenli bir araya gelebilmeli, alanlara dönük hedefler belirlenmeli, planlar yapılmalıdır. Kolektif toplantıları aksatılmamalı, program planlandığı gibi hayata geçirilmelidir. Aksi ciddiyetsizliktir, örgütsel suçtur.

- Hayat boşluk tanımayacağından, dedikodu mekanizması, liberal savruluşlar, bilinmemesi gerekenlerin dilden dile dolaşması, yatay ilişkiler, laçkalıklar gibi örgütlü yaşama aykırı sağlıksız gelişmeler, örgütsel disiplinin olmadığı yerlerde boy gösterecektir. Örgütsel disiplini zedeleyecek ve dejenere edecek yoz ve geri eğilimlere asla izin vermemeliyiz.

- Çalışma alanımızda anlamlı mesafeler katettiğimiz şu dönemde saflarıınıza yoz ilişkilerini taşımaya çalışan bir takım unsurlarla karşılaşmaktayız. Ne amaçla ve nasıl organize edildiği tam olarak bilinmese de arka arkaya gelen bu tip olaylara karşı tahammülsüz olmalı, cepheden tavır almalıyız. Kendi yoz ve dejenere ilişkilerini, ahlaki çöküntülerini, saflarımızın çeperinde, çevresinde bulunan bir takım insanların zaaflı ve geri yanlarını kullanarak bünyemize taşımaya, bulaştırmaya çalışan bu tip insanlar şiddetle saflarımızdan uzaklaştırılacaktır. Bu gibi yoz unsurlarla, kendi zaaflarıyla kapı aralayan ilişkilerimiz de şiddetle uyarılacak, gerekirse ilişkilerimiz dondurulacaktır.

- Örgütsel disiplini, örgütsel güvenliği ve örgütsel gelişimi sağlayacak olan oluşturulmuş ve oluşturulacak olan kolektiflerdir. Yoldaşlarımız bu konuda dikkatli olmak ve devrimci uyanıklığı göstermek zorundadır. „Bilmiyordum, farkında değildim, bana söylenmemişti...“ gibi gerekçeler sorunun çözümünden uzak yaklaşımlardır. Olumlu, olumsuz izlenimlere iyi gözlemlerle de ulaşılabilir.

- Mücadelenin ihtiyaçlarına göre yeni kurumsallaşmalar yaratıyoruz. Bu kurumlardan etkin ve sonuç alıcı yararlanabilmek için politik ihtiyaçları kadar ekonomik ihtiyaçlarını da karşılayabilmeliyiz. Bunu

ancak kolektif bir özveriyle yapabiliriz. Ayrıca bütün yoldaşların düzenli bağışları dışında düzenli aidatları olmalıdır. Yoldaşlarımızın bu sorumluluğu yerine getireceğine inanıyoruz. Bundan çıkacak sonuç, yoldaşlarımızın örgütsel kavrayışlarını olumlu olumsuz açığa çıkaracaktır.

- Yanısıra oluşturulan kurumlarda elbette ki, çay vs. şeylerin satıldığı kantin olacaktır. Ancak buraların zaman tüketilen apolitik kafelere dönüştürülmesine asla izin verilmemelidir. Bunun için örgütsel disiplinin yaşama geçirilmesi bir zorunluluk olarak karşımıza çıkıyor.

- Merkezi ve yerel yayınların, kitapların dağıtımı ve satışında özel bir hassasiyet göstermeliyiz. Bu konudaki eksikliklerimizi, yapamadıklarımızı döne döne tartışmalı, kolektif ve birim toplantılarında özel bir gündem olarak değerlendirmeliyiz. Çevre ilişkilerimize örgütsel biçim verebilmemiz açısından da yayınların bize sunduğu olanağı en iyi biçimde kullanmalıyız.

- Tabii ki bunu yapabilmek için yayınlarımızı yazılarımızla beslememiz gerekiyor öncelikle. Bu yazım işine çevremizdeki ilişkileri dahil etmeyi unutmamalı, onları teşvik etmeliyiz.

- Önümüzdeki süreçte yeni güçler de kazanacağımızı bilerek, saflarımıza katılacak bu yeni insanlara, yoğrulabilecekleri bir kültür birikimi oluşturmamız gerekiyor. Bu konuda zaten bir gelenek yaratmış durumdayız. Partimizin en iyi özelliklerini kendilerinde cisimleştiren şehit üç yoldaşımızın bize bıraktığı miras işte bu gelenektir. Bize sadece bu gelenekten öğrenmek ve yaşamımıza uyarlamak kalıyor.

- Yoldaşlar arasındaki yoldaşlık ilişkilerinin, çevremizdeki insanlar üzerinde yaratacağı olumlu etkinin olanakları gözetilirse bu konuya vermemiz gereken önem ayrıca hissedilmektedir. Bu nedenle yoldaşlar arasında yoldaş sıcaklığını yaratabilmek için uygun ortam ve durumlarda birbirimize hitap şeklimiz 'yoldaş' olmalıdır.

- Yoldaşlık ilişkimizi geliştirebilmemiz için eleştiri-özeleştiri mekanizmasını iyi kullanabilmeliyiz. Yoldaşlar devrimci, yapıcı eleştirilere açık olmalı ve özeleştiri vermenin bir erdem olduğunu unutmamalıdırlar. Ayrıca kendisini eleştir(e)meyenlerin başkalarına yaptığı eleştiriler sağlıklı ve sonuç alıcı olmayacağı gibi kendi yanlışlarına hoşgörüyle yaklaşanların başkalarının yanlışlarına kızmaya, öfkelenmeye hakkı olmayacağından kendimizi sorgulamasını bilmeli, hatamız ortaya çıkmadan fark edebilmeliyiz.

- Çevremizle ve yoldaşlarımızla uyum içinde olabilmek için önce karşımızdaki insanların olumluluklarını görebilmeliyiz. Sadece olumsuzluklarını gördüğümüz insanlara tepki, giderek nefret biriktirmekten başka bir sonuca ulaşamayız. Bunun sonucunda yıpranmış ilişkiler ortaya çıkar. Kaldı ki devrimci kimliğimizden kaynaklı dışımızdaki insanların olumluluklarını keşfedebilmek, açığa çıkarabilmek bizim görevimiz. Yürüteceğimiz sınıf-kitle çalışmasında mesafe katetmemizi sağlayacak bu yöntemi uygularken devrimi kolaylaştıracak olanaklar kriterimiz olmalıdır.

- İzleyeceğimiz bu tarz belli bir esneklik taşımakla beraber bu esnekliğin dejenerasyon, çürüme, yozlaşma vb. sistemin pisliklerine karşı gösterilmesinden söz etmiyoruz. Yıkmayı hedeflediğimiz bu sistem gibi bütün gerici, yoz değer yargılarını da hedef almalı, bu değer yargılarının da düşmanımız olduğunu unutmamalıyız.

- Bugün itibarıyla yoldaşlarımız ve çevre ilişkilerimiz fabrikalarda çalışıyor olsa da (kendimiz de dahil) küçük-burjuva alışkanlıklardan kurtulduğumuz anlamına gelmiyor. Düzenin izlerini taşıyan ve bizi mücadeleden alıkoymak için sinsi bir düşman gibi bekleyen küçük-burjuva zaaflarımıza, iç düşmanımıza karşı acımasız olmalı, davaya ve yoldaşlarımıza layık olmalıyız.

- En nihayetinde devrim davasını ciddiye aldığımız ve bütün samimiyetimizle uğruna tereddütsüz ölünen bu davaya, bayrağımızın kızıllığına leke düşürmeden sahip çıktığımız oranda devrime, yoldaşlarımıza ve insanlığın nihai kurtuluşunu hazırlayan partimize verdiğimizi sözü tutabiliriz. Bundan dolayı haklı davamıza yönelebilecek bütün fiziki ve ahlaki düzen saldırılarını bedeller ödenerek yaratılan direniş geleneğinin yeni kuşaklara taşıyıcısı komünist militanlar olarak püskürtmeli, şehit yoldaşlarımızın gururlu bakışlarını hak etmeliyiz.

(Yerel bir çalışma alanında kullanılmış bir iç metindir...)

Amatör ruha evet, amatör çalışmaya hayır!..

Yıllardır büyük bir özveri ve emekle kesintisiz olarak sürdürülen il faaliyetimiz artık yeni bir düzeye geldi. Ne devlet terörü, ne saflarımızda sararıp düşenler, davaya sırt çevirenler, ne de tasfiye rüzgarları bu kararlı yürüyüşümüzü durdurabildi. Harcına alın terimizi katarak ördüğümüz yapı inadına yükseldi.

Yazılacaksa görkemli olması gereken bir tarihin mimarları ve yapı işçileriyiz şimdi. Şehit yoldaşlarımızın gururlu bakışlarının üzerimizde olduğunu düşünerek, asıl sorumluluğumuzun yeni başladığının bilincinde olmalıyız. Temeli sağlam atılmış yapının yükselişine daha büyük istek ve azimle destek vermeli, güç katmalıyız. El ve beyin emeğimizle yerleştireceğimiz yeni tuğlalar, yapıyı dost-düşman herkesin önünde gösterişli ve yıkılmaz kılacak.

Dün ters esen rüzgara karşı direniyorduk, bugün rüzgarı arkamıza almanın zamanı geldi. Hayatını akışını değiştirmek için, hayatın kendi doğal akışına katıldık. Devrime doğru akan bir ırmağın içindeyiz artık.

Geldiğimiz yer, tüm bunlardan dolayı amatörlüğü ve acemiliği kaldıracak durumda değil. Bir atılım sürecine girmiş olduğumuz şu evrede, zindanlarda ölümüne yazılmış direniş manifestosunun coşkusu ve sorumluluğuna yakışır atılganlıkla, üstümüzdeki bu ataleti kaldırıp atmalı, daha emin adımlarla yolumuza devam etmeliyiz. Devrim davası bizden bu süreci karşılayabilecek, ulaştığımız potansiyeli heba etmeyecek bir ciddiyet istiyor. Devrim yürüyüşümüzü hızlandırdığımız şu günlerdeki şiarımız;

"Amatör ruha evet, amatör çalışmaya hayır!" olmalıdır.

Amatör ruha evet, çünkü; coşkumuzu ondan alıyoruz...

Amatör ruha evet, çünkü; direncimizin kaynağı...

Amatör ruha evet, çünkü; tenimizi sarmalayan damarlarımızın akışına güç ve heyecan katıyor.

Amatör ruha evet, çünkü; "isyanın sınırı, yaratıcılığın sonu yok."

Amatör ruha evet, çünkü; devrimci yaratıcılığımız ondan besleniyor.

Ve amatör çalışmaya hayır, çünkü; "Amatör bir dünya için profesyonelce!"

İşte bu yüzden;

- Açık çalışmayı daha etkin kullanmaya çalıştığımız yeni süreçte, rehavete kapılmamak ve ufkumuzun kaybolmasını engellemek için gizlilik kurallarına daha çok özen göstermeli ve bu konuda ustalaşmalıyız.

- İllegalite kurallarını randevulara ve kurumlara gitmeden önce uygulamalıyız. Kurumlarda ve randevu yerlerinde illegalite yapmak, devekuşu gülünçlüğüne düşmek bir yana, çevremizde panik ve güvensizlik yaratır. (...)

- "Örgütsel güvenliği ciddiye almak, devrimi ciddiye almaktır" ilkesine dayanarak bu temel konu üzerine yazılan yazılardan ve deneyimlerden yeniden yararlanmasını bilmeliyiz.

- Güçlerimizin farklı çalışma alanlarında yoğunlaşacak olmalarından kaynaklı pratik faaliyete herkesin çıkması mümkün olmamaktadır. Bu bir zenginliği ifade etmekle birlikte pratik faaliyetin ilerletici olanaklarından mahrum kalmak, geriletici de olabilir. Devrimci kimliği geliştirecek olan devrimci faaliyettir. Bu faaliyet çeşitli biçimlere bürünebilir. Yürüttüğümüz faaliyetlere bu gözle bakmalı, atalete düşmemeliyiz.

- Bazı pratik faaliyetlerin getireceği riskler çalışan ve farklı alanlarda yoğunlaşacak olan yoldaşların çalışmalarının önünde engele dönüşebilmekte. Bu noktada bütün bir faaliyeti yoldaşlar arasında paylaştırarak uygun bir görevlendirme yapabilmeliyiz. Burada dikkat edeceğimiz nokta,

(Devamı s.34'de)